

DE STER

91STE JAARGANG

NUMMER 4

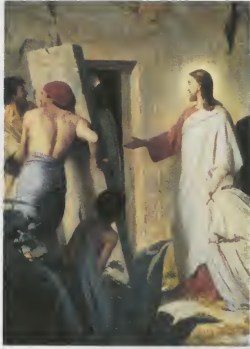
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

APRIL 1991

DE STER

APRIL 1991

Op de omslag:

'De opwekking van Lazarus uit het graf', uit een reeks schilderijen over 'Het leven van Christus', door de Deense kunstenaar Carl Heinrich Bloch (1834 -1890). Zie blz. 34.

ARTIKELEN

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM

SLEUTELS TOT SUCCESVOL ZENDINGSWERK DOOR DE LEDEN

PRESIDENT EZRA TAFT BENSON 2

ZOEKEN NAAR MIJN CHOCTAW VOORoudERS LINDA S. STOKES 10

ACTIEF BLIJVEN – OOK ALS UW HUWELIJKSPARTNER

GEEN LID IS KRISTIN SANDOVAL EN SUSAN HEUMPHREUS 16

EEN ZOETE, VOLMAAKT ZACHTE STEM OUderLING MARVIN J. ASHTON .. 26

'LUISTER, LUISTER' DEBORAH SMOOT 32

HET LEVEN VAN CHRISTUS – DEEL 1

SCHILDERIJEN VAN CARL HEINRICH BLOCH (1834 -1890) 34

IK GA NAAR HUIS FUMIE MASAGO 46

VOOR DE JONGEREN

LIEFDE PER POST DIANE BRINKMAN 22

RUBRIEKEN

INGEZONDEN BRIEVEN 1

HUISBEZOEKBOODSCHAP

'ALLES WAT GOED IS (. . .) AANNEMEN' 25

VAN HEINDE EN VER 44

DE KINDERSTER

OP VERKENNING

EEN DAG DIE DE HEER HEEFT GEKOZEN VIVIAN PAULSEN 2

WAT KAN IK DOEN?

MIJN DAGBOEK MERILEE BARTON CLARK 4

KOEKJESZONDAG SHEILA KINDRED 5

CREATIEVE VRIENDEN IN HET NIEUWS 8

PARTICIPATIEPERIODE

IK WEET . . . LAUREL ROHLFING 10

VEEL PLEZIER!

BROERS CHARLES W. HITT

DE REGENBOOG D. A. STONE 12

VERHALEN UIT HET BOEK VAN MORMON

KONING BENJAMIN 13

INGEZONDEN BRIEVEN

ABONNEMENTEN

Sinds het afgelopen jaar ben ik secretaris en tijdschriftenver-
tegenwoordiger van de Wijk
Campo Alegre in de Ring Caracas
Venezuela.

Na een intensieve actie is het
aantal abonnees in de wijk
op de *Liahona* (Spaanstalig) van
40 naar 133 gestegen.

Ik ben blij dat ik mijn broeders
en zusters in de wijk van dienst
kan zijn door hen in staat te stel-
len boodschappen van het
Eerste Presidium en de andere
algemene autoriteiten te ont-
vangen.

Jésus N. Marvez Núñez
Caracas, Venezuela

VERZOEK

Ik wil mijn dank aan u uiten
voor de raad en leiding die u
ontvangen door de *Liahona*
(Spaanstalig). Ik lees de artike-
len graag. Ik vond 'Onrecht-
vaardige heerschappij in het hu-

welij' in het juninummer van
1990 (blz. 16) een bijzonder sterk
artikel. Ik denk dat mijn gezin er
erg veel aan zal hebben.

De *Liahona* is uniek en doet
zijn naam eer aan, want het is
echt een gids in deze decadente
wereld. Ik word erdoor gesterkt
en aangemoedigd. Ik vind het
een geweldig tijdschrift en sla
geen artikel over.

Het is interessant om te lezen
over de vooruitgang die de kerk
maakt in de landen die tot voor
kort gesloten waren voor het
evangelie. Het is ook interes-
sant om te zien hoe hard de kerk
hier in Mexico groeit. Ik bewon-
der de leiders die ons de bood-
schappen sturen op de tijd dat
we ze het hardste nodig hebben.
Het lijkt wel of elk verhaal recht
uit hun hart komt.

Ik zou het fijn vinden als u wat
meer artikelen over zending-
svaringen zou publiceren, over
het gebruik van het priester-
schap, over het vrienden wor-
den met andere gezinnen, over
tempels en geestelijk leiders en
over wat er verwacht wordt van

leden die op grote afstand van
een kerkgebouw wonen.

Carlos W. Garcia
Cancún, Mexico

VAN DE REDACTIE

Wij waarderen onze trouwe
lezers en nodigen u uit om ons
vrieven, artikelen en verha-
len te sturen.

(Vermeld alstublieft uw vol-
ledige naam, adres, wijk of ge-
meente, en ring of district.) We
hebben genoten van de brieven
die u ons al hebt gestuurd en
zien ernaar uit meer van onze le-
zers te horen.

Ons adres is: *International
Magazines*, 50 East North
Temple Street, Salt Lake City,
Utah 84150, U.S.A.

EEN LEVEND VOORBEELD

Dank u voor de artikelen over
leden van de kerk in verschillen-
de landen over de hele wereld.

Het zijn inspirerende verha-
len over geloof, dienstbetoon en
vooral liefde: liefde voor de
naaste, voor het vaderland,
voor het evangelie, en vooral
ook liefde voor de Heiland.

Wanneer ik lees over broeders
en zusters in andere landen, heb
ik het idee dat ik ze ken, alsof ze
tot mijn familie behoren. En nog
een ander gevoel komt er bij me
op - ik word emotioneel wan-
neer ik bedenk: 'Zij weten, net
als ik, dat De Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen waar is.'

Ik woon in Brazilië. Ik heb daar
altijd al gewoond en zal er waar-
schijnlijk de rest van mijn leven
blijven. Maar door artikelen in *A
Liahona* (Portugeestalig) heb ik
de kans om veel broeders en
zusters over de hele wereld te
leren 'kennen' die een levend
voorbeeld zijn van toewijding
aan de Heiland en de kerk.

Dankuwel.

Elson Carlos Ferreira
Wijk Boa Vista
Ring Joinville, Brazilië

DE STER

April 1991 91ste jaargang Nummer 4

Officiële Nederlandstalige uitgave van
De Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen.

Eerste Presidium:

Ezra Telf Benson,
Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson

Raad der Twalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packard,
Marvin J. Ashton, L. Tom Perry,
David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Adviseurs:

Rex D. Pinegar, Gene R. Cook,
John E. Groberg, Robert E. Wells

Redacteur: Rex D. Pinegar

Director of Church Magazines:
Thomas L. Peterson

Director van de afdeling leerplannen:
Ronald L. Knighton

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Brian K. Kelly
Assistent: Marvin K. Gardner
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteur: De Kinderster:
DeAnne Walker
Art-director: Scott D. Van Kampen
Leidingscovenal art-director:
M. Masato Kawasaki
Vormgeving: Sharrl Cook

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

J. P. van Oudheusden
Kerkelijk Vertaaltbureau
Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen
der Letzten Tage, Industriestrasse 21,
Postfach 1549, D-6362 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 061 721 71 03 34

© 1991 by Corporation of the President
of The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der Laatste
Dagen verschijnen maandelijks in het
Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins,
Frans, Italiaans, Japans, Koreaans,
Nederlands, Noors, Portugees, Samoans,
Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de
twee maanden in het Indonesisch,
Tahitaans en Thais; en eens per kwartaal
in het IJslands.

Informatie voor abonnees in de V. S.:
DE STER (ISBN 1044-3401) is published
monthly by The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. Second-class
postage paid at Salt Lake City, Utah.
Subscription price \$10.00 a year.
\$1.00 per single copy. Thirty days notice
required for change of address. When
ordering a change, include address label
from a recent issue; changes cannot be
made unless both the old address and the
new are included. Send USA and
Canadian subscriptions and queries to
Church Magazines, 50 East North
Temple Street, Salt Lake City,
Utah 84150, United States of America.

Subscription information telephone
number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to
DE STER at 50 East North Temple Street,
Salt Lake City, Utah 84150,
United States of America.

Jaarabonnement:

Nederland: f 31,00
België: Bf. 540,00
USA/Canada: US \$ 10,00
Andere landen (per zeepstap):
cheque in tegenwaarde van f 33,00

Het abonnement kan elk gewenst moment
ingaan en wordt automatisch verlengd,
tenzij twee maanden voor vervaldatum
schriftelijk is opgezegd. Opgevan van een
nieuw abonnement te richten aan de
administratie; wacht met betalen tot u
een acceptiegrto ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by
Friedrichsdorf Printing Center,
Germany

PB MA 9104 DU

91984 120
Dutch

Sleutels tot succesvol zendingswerk door de leden

President Ezra Taft Benson

De kerk maakt momenteel een periode van snelle groei door. In feite zijn veel van onze grootste problemen zelfs een gevolg van die groei. Dat is een bijzonder gunstige situatie. Door de herstelling van het evangelie en de stichting van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, is het koninkrijk Gods op aarde gevestigd. De grote profetie van Daniël gaat in vervulling. Zij die in deze laatste dagen op aarde zijn, leven waarlijk in een bijzonder opwindende tijd.

Het koninkrijk Gods is sinds haar bescheiden begin in 1830 met een verbazingwekkende snelheid voortgerold. De kerk, die in 1830 met slechts enkele leden begon, heeft een steeds snellere groei doorgemaakt.

Heden ten dage zijn er meer dan zeven miljoen leden. Die leden bevinden zich in landen over de hele wereld en ze zijn het levende bewijs van de waarheid van Daniëls profetie.

De kerk heeft nog nooit de mogelijkheden gehad die zij nu heeft. De kerk is de aantrekkelijkste godsdienstige organisatie in de hele wereld. Haar imago is nog nooit zo goed geweest als nu! Onze reputatie wordt steeds meer gebaseerd op wat wij werkelijk zijn dan op wat onze vijanden over ons hebben gezegd.

Het is mogelijk om in de wereld te leven en niet mee te doen aan de zonden ervan. Wij laten dat duidelijk zien. Dat is ook wat de Heer van ons verwacht. Dit is de tijd waarin wij grote inspanningen behoren te leveren. Wij moeten hoger mikken en de grote en weergalozе kans grijpen die wij als heiligen der laatste dagen hebben.

De mensen honger en naar een anker, iets dat hun gemoedsrust en een veilig gevoel geeft. Ze vinden het niet in de andere kerken op aarde. Ze vinden het niet in onze onzekere economische stelsels. In zeker opzicht leven wij in de ergste aller tijden omdat er overal zonde lijkt te zijn, die al

We zullen beslist succes hebben – daar bestaat geen twijfel over. De Heer heeft ons in de oogsttijd naar de aarde gezonden. Hij verwacht niet dat wij zullen falen. Hij heeft niemand tot dit werk geroepen om te falen. Hij verwacht succes van ons.

leen maar toeneemt. De duivel is nog nooit zo goed georganiseerd geweest als nu en heeft nog nooit zoveel medewerkers gehad. Hij lijkt alles dat goed, verhefend en karaktervormend is, aan te vallen. Hij richt zijn aanvallen vooral op het gezin en op de jeugd. Het lijkt erop dat de fundamentele beginselen en idealen nog nooit zo zijn aangevallen als nu.

Aan de andere kant leven wij ook in de beste tijd. Het volledige evangelie van Jezus Christus is hersteld, en zijn priesterschap ook, om de kinderen van onze Vader tot zegen te zijn. Onze boodschap is een boodschap voor de hele wereld. De kerk is een wereldorganisatie – de belangrijkste organisatie met de belangrijkste boodschap voor de hele wereld. De Heer heeft ons geboden om op te staan en ons licht te laten schijnen voor de wereld. Ja, Hij gebood dat zelfs in de tijd dat de kerk arm was en de leden van de kerk vervolgd werden, hun eigendommen vernietigd werden en ze uit hun woning werden verdreven.

Let maar eens op wat de Heer in afdeling 115 van de Leer en Verbonden zegt:

‘Voorwaar zeg Ik tot u allen: Sta op, en laat uw licht schijnen, opdat het een banier voor de natiën moge zijn;

‘En opdat de vergadering in het land Zion en in zijn ringen tot toelucht moge zijn tegen de storm, en tegen de toorn, wanneer deze onvermengd over de ganse aarde zal worden uitgestort’ (vss. 5-6).

Toen dit gezegd werd, bestond de kerk nauwelijks acht jaar. Maar eerder nog, in 1832, had de Heer het volgende gezegd tegen zijn jonge kerk:

‘Want Zion moet in schoonheid en heiligheid toemen, haar grenzen moeten worden uitgebreid, haar ringen moeten worden versterkt, ja, voorwaar zeg Ik u: Zion moet verrijzen en haar prachtgewaden aantrekken’ (Leer en Verbonden 82:14).

Ja, ik getuig tot u dat het koninkrijk Gods zal blijven groeien totdat het de hele aarde vult.

De vraag rijst nu: Hoe kunnen we de voortgang van het werk steunen? Ik wil vier sleutels daartoe met u bespreken waarvan het succes verzekerd is:

TEN EERSTE – STREEF ERNAAR DE GEEST TE VERKRIJGEN

Om succes te hebben, *moet u de Geest van de Heer hebben*. Ons is geleerd dat de Geest niet in onreine tempels verblijft. Daarom moet het een van uw hoogste priori-

teiten zijn om ervoor te zorgen dat uw leven in orde is. De Heer heeft gezegd: ‘Weest rein, gij, die de vaten des Heren draagt’ (Leer en Verbonden 38:42).

De Heer heeft ons zijn wet aangaande het onderwijzen van het evangelie gegeven: ‘En de Geest zal u door het gebed des geloofs worden gegeven; en indien gij de Geest niet ontvangt, moet gij niet onderwijzen’ (Leer en Verbonden 42:14).

En verder heeft de Heer gezegd:

‘Tracht niet Mijn woord te verkondigen, maar tracht eerst Mijn woord te verkrijgen, en dan zal uw tong worden losgemaakt; dan zult gij, indien gij dit verlangt, Mijn Geest en Mijn woord hebben, ja, de macht Gods om mensen te overtuigen’ (Leer en Verbonden 11:21).

De volgorde van de stappen die wij moeten doen om de macht Gods tot het onderwijzen van het evangelie te ontvangen, is als volgt: we moeten eerst het woord proberen te verkrijgen; daarna komt begrip door de Geest; en uiteindelijk komt de macht om anderen te overtuigen.

Hoe verkrijgen we de Geest? ‘Door het gebed des geloofs’, zegt de Heer. Daarom moet u oprecht en met een eerlijke bedoeling bidden. Bid om een groter geloof. Bid dat de Geest uw onderwijs zal vergezellen. Vraag de Heer om vergeving. Uw gebeden moeten in dezelfde geest en met dezelfde kracht worden uitgesproken als die van Enos in het Boek van Mormon.

U kent dat verhaal beslist, dus ik zal het niet nog eens vertellen. Ik wil alleen maar uw aandacht op de volgende verzen vestigen. Enos getuigde: ‘En ik zal u van de strijd vertellen, die ik voor God had, voordat ik vergeving mijner zonden ontving’ (Enos 1:2).

Hij legde die strijd voor God ook uit aan ons. Let eens op de vurigheid in zijn smeekbede: ‘En mijn ziel hongerde; en ik knielde voor mijn Maker neder en riep Hem aan in krachtig gebed en smeken *voor mijn ziel*; en de ganse dag riep ik Hem aan’ (Enos 1:4; cursivering toegevoegd).

Vervolgens getuigde Enos: ‘En er kwam een stem tot mij, die zeide: Enos, uw zonden zijn u vergeven en gij zult worden gezegend (. . .) daarom was mijn schuld uitgewist’ (vss. 5, 6).

Toen hij aan de Heer vroeg hoe dat was gebeurd, antwoordde de Heer hem: ‘(. . .) Wegens uw geloof in Christus (. . .) uw geloof heeft u *gezond gemaakt*’ (vs. 8; cursivering toegevoegd).

Enos was geestelijk genezen. Door zijn krachtige smeekebede aan God ervoer hij wat de getrouwen in elke bedeling kunnen ervaren, en moeten ervaren om God te kunnen zien en van zijn Geest vervuld te worden. Leer Enos kennen en het hele Boek van Mormon – het geweldigste boek in de wereld, een nieuwe getuige van Christus. Het is voor ons geschreven, dat weet ik zeker.

Om de Geest te verkrijgen, zult u de *Schriften dagelijks* moeten *onderzoeken*. In het Boek van Mormon kunnen we ook lezen over de meest succesrijke zendelingen die ooit het evangelie hebben verkondigd – Ammon, Aäron, Omner en Himni – de vier zonen van Mosiah. Zij waren mannen van God die zich op het werk hadden voorbereid. Hun voorbeeld is navolging waard. Hoe hadden zij zich geestelijk op dit werk voorbereid? U herinnert zich wel dat zij gelijk met Alma de jonge bekeerd werden. Ze bekeerden zich van hun zonden en gingen veertien jaar lang op zending onder de Lamanieten.

Na hun bijzonder geslaagde zending ontmoetten zij toevallig hun voormalige zendingsmetgezel, de profeet Alma. Mormon gaf met de volgende woorden de oorzaak aan: ‘Zij waren sterk geworden in de kennis der waarheid; want zij (. . .) hadden de *schriften ijverig onderzocht*, opdat zij het woord Gods mochten weten’ (Alma 17:2; cursivering toegevoegd).

Maar dat was niet alles wat de zonen van de Mosiah hadden gedaan om zich geestelijk voor te bereiden. Mormon noemt nog een ander essentieel ingrediënt dat hun succes verklaart: ‘Zij hadden veel gebeden en gevast’ (Alma 17:3).

En dit zijn de resultaten van die voorbereiding: ‘Daarom hadden zij de *geest* der profetie en de *geest* der openbaring, en wanneer zij leerden, leerden zij met kracht en gezag van God’ (Alma 17:3; cursivering toegevoegd).

Eén van die grote zendelingen, Ammon, getuigde hoe duizenden zielen tot de Heer kunnen worden gebracht: ‘Hem, die zich bekeert en geloof oefent en goede werken voortbrengt en voortdurend bidt zonder ophouden, zal het worden gegeven, de verborgenheden van God te weten; ja, hem zal het worden gegeven dingen te openbaren die nimmer zijn geopenbaard; en hem zal het worden gegeven duizenden zielen tot bekering te brengen, zoals het ons was gegeven dezen, onze broeders, tot bekering te brengen’ (Alma 26:22; cursivering toegevoegd).

TEN TWEDE – WORD NEDERIG

De Heer heeft gezegd dat niemand bij dit werk behulpzaam kan zijn die niet vol nederigheid en liefde is. Maar nederigheid betekent niet zwakheid. Het betekent ook niet bedeesdheid; het betekent niet angst. Iemand kan nederig en toch onbevreesd zijn. Iemand kan nederig en moedig zijn. Nederigheid is de erkenning van onze afhankelijkheid van een hogere macht, een voortdurende behoefte aan de steun van de Heer in het doen van zijn werk. (Lees koning Benjamins raad over nederigheid in Mosiah 4:11.)

De Heer heeft de nederigen de volgende belofte gegeven:

‘Als de mensen tot Mij komen, zal Ik hun hun zwakheid tonen. Ik geef de mensen zwakheid, opdat zij nederig mogen zijn; en Mijn genade is voldoende voor allen, die zich voor Mij vernederen; want indien zij zich voor Mij vernederen, en geloof in Mij hebben, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen doen worden’ (Ether 12:27).

Leer voor uw succes van de Heer afhankelijk te zijn.

TEN DERDE – HEB DE MENSEN LIEF

We moeten liefde voor de mensen ontwikkelen. Ons hart moet naar hen uitgaan met de reine liefde voor het evangelie, met het verlangen om hen te verheffen, op te bouwen en hun een hoger, beter leven te wijzen dat uiteindelijk zal leiden tot verhoging in het celestiale koninkrijk van God. Kijk naar de goede eigenschappen van de mensen. Heb hen lief als kinderen van God.

De profeet Joseph Smith heeft onderwezen: ‘God beschouwt de zonde niet met goedkeuring, maar wanneer de mens gezondigd heeft, moeten we begrip voor hen opbrengen’ (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 216-217, gecorrigeerd). Dat is nog een manier om te zeggen dat God van de zondaar houdt, maar de zonde veroordeelt.

Wij zullen pas doeltreffend zijn wanneer we leren sympathie op te vatten voor alle kinderen van onze Vader. De mensen kunnen het voelen wanneer iemand hun liefde biedt. Velen verlangen er heviger naar.

Wanneer wij met hen meevoelen, zullen zij zich op hun beurt welwillend opstellen tegenover ons. Wij zullen er dan een vriend bij hebben. En, zoals de pro-

**Wij moeten getuigen van een nieuw boek met
Schriftuur – een nieuwe getuige van Christus.
Moge God ons zo zegenen dat wij doel-
treffend daarvan zullen getuigen, dat wij een
sterk getuigenis van de waarheid van die heer-
lijke boodschap zullen afleggen.**

feet Joseph Smith heeft gezegd: 'Wie anders dan mijn vrienden kan ik onderwijzen?' Ja, heb de mensen oprecht lief.

TEN VIERDE – WERK IJVERIG

Als we de Geest bij ons willen houden, moeten we werken.

Niets is stimulerender of bevredigender dan te weten dat we, na een dag hard gewerkt te hebben, ons best gedaan hebben.

Ik heb vaak gezegd dat werken een van de grootste geheimen van goed zendingswerk is! Als een zending werkt, zal hij de Geest krijgen; als hij de Geest krijgt, zal hij met de Geest onderwijzen; en als hij met de Geest onderwijst, zal hij het hart van veel mensen raken en zal hij gelukkig zijn. Werken, werken, werken – er is geen bevredigende vervanging voor te vinden, vooral in zendingswerk.

We moeten Satan niet de kans geven om ons te ontmoedigen. Ook hierin is werken de oplossing. Door zendingswerk krijgen we vreugde, optimisme en geluk. De Heer heeft ons de sleutel gegeven om ontmoediging te overwinnen:

'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; want mijn juk is zacht en mijn last is licht' (Matteüs 11:28-30; cursivering toegevoegd).

In de tijd van de Heiland werd een juk uiteraard gebruikt om ossen samen iets te laten trekken. Onze Heiland heeft een grote zaak die voortgestuwd moet worden. Hij heeft ons allen gevraagd om gelijke spannen te vormen en zijn zaak voort te stuwen. Dat vergt niet alleen vereende krachten; het vergt een volkomen

vertrouwen op Hem. Zoals Hij vroeger tegen zijn eerste apostelen heeft gezegd: 'Zonder Mij kunt gij niets doen' (Johannes 15:5).

Ons werk zal licht zijn en makkelijk te dragen als we op de Heer vertrouwen en werken.

Maak u er niet druk om of u wel succes zult hebben. We zullen beslist succes hebben – daar bestaat geen twijfel over. De Heer heeft ons in de oogsttijd naar de aarde gezonden. Hij verwacht niet dat wij zullen falen. Hij heeft niemand tot dit werk geroepen om te falen. Hij verwacht succes van ons. De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Alles wel beschouwd, bestaat toch de grootste en belangrijkste plicht in het prediken van het evangelie' (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 98).

Wij moeten getuigen van de grootste gebeurtenis die in deze wereld heeft plaatsgevonden sinds de opstanding van de Meester, namelijk het bezoek van God, de Vader, en zijn Zoon, Jezus Christus, aan de jonge profeet. Wij moeten getuigen van een nieuw boek met Schriftuur – een nieuwe getuige van Christus. Moge God ons zo zegenen dat wij doeltreffend zullen getuigen van de waarheid van die heerlijke boodschap.

Wat verwacht de Heer eigenlijk van ons? In het jaar voor de organisatie van de kerk zei Hij, in antwoord op die vraag, het volgende tegen Joseph Smith sr. in een openbaring aan diens zoon, de profeet Joseph Smith jr.:

'Nu, zie, een wonderbaar werk is op het punt onder de mensenkinderen voort te komen. Daarom, o gij, die u in de dienst van God begeeft, zie toe, dat gij Hem met geheel uw hart, macht, verstand en sterkte dient, opdat gij ten laatsten dage onberispelijk voor God moogt staan' (Leer en Verbonden 4:1-2).

Van ons allen wordt verwacht dat wij ten laatsten dage voor Hem zullen staan. Toen Johannes op het eiland Patmos was, zei hij dat hij 'de doden [zag], de

De mensen kunnen het voelen wanneer iemand hun liefde biedt. Velen verlangen er hevig naar. Wanneer wij met hen meevoelen, zullen zij zich op hun beurt welwillend opstellen tegenover ons. Wij zullen er dan een vriend bij hebben.

groten en de kleinen, staande voor de troon, en er werden boeken geopend. En nog een ander boek werd geopend, het (boek) des levens; en de doden werden geoordeeld op grond van hetgeen in de boeken geschreven stond, naar hun werken' (Openbaring 20:12).

Volgens mij zal de vraag op die belangrijke dag niet zozeer zijn 'Welke functie hebt u bekleed?', maar eerder 'Hebt u me gediend met geheel uw hart, macht, verstand en sterkte?' God zegene ons zodat we nooit ernstig berouw zullen hoeven hebben, zodat we zullen weten dat we zelfs groter zijn gemaakt dan het potentieel van onze natuurlijke talenten.

Ik getuig dat God leeft. Hij hoort en verhoort onze gebeden. Jezus is de Christus, de Verlosser van de wereld, onze Voorspraak bij de Vader. Deze twee hemelse Personen zijn echt aan Joseph Smith verschenen.

Ik getuig tot u dat dit de kerk van de Heer is, ja, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hij resideert de kerk en is zijn dienstknechten nabij. Hij is geen afwezige Meester, daar kunt u zeker van zijn.

Ik getuig tot u dat wij de oplossingen hebben voor de problemen van de wereld. Wij weten waar we heen gaan. We zijn op weg, en de Heer leidt zijn werk door een profeet van God, met bijzondere getuigen die getuigenis afleggen van de goddelijkheid van de Heer Jezus Christus, de Christus die de God van deze wereld is en onder de Vader staat. Wij kunnen niet falen in dit werk. Hij zal ons zelfs nog groter maken dan het potentieel van onze natuurlijke talenten. Daarvan getuig ik nederig, uit eigen ervaring en op basis van wat ik gezien heb en van mijn kennis van de beloften van de Heer.

Ik getuig van de waarheid van de uitspraak die Joseph Smith in 1842 deed tegenover de heer John

Wentworth, hoofdredacteur van de *Chicago Democrat*: 'Onze zendingen verspreiden zich over verschillende landen. (. . .) De banier der waarheid is opgericht en geen onheilige hand kan dit werk tegenhouden; ook al woedt vervolging, spannen benden samen, verzamelen zich legers, doet laster zijn kwalijke werk, de waarheid Gods zal stoutmoedig, edel en onafhankelijk voortgaan totdat het tot alle continenten is doorgedrongen, in elk klimaat aanwezig is, elk land heeft overspoeld en in elk oor heeft weerklonken, totdat de doeleinden van de Heer zullen zijn bereikt, en de grote Jehova zal zeggen dat het werk volbracht is' (*History of the Church*, deel 4, blz. 540). □

(Uit een toespraak van president Ezra Taft Benson, gehouden voor voltijdzendingen.)

SUGGESTIES VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. De kerk is een wereldorganisatie – de belangrijkste organisatie met de belangrijkste boodschap ter wereld.
2. President Benson zegt: We moeten ernaar streven de Geest te verkrijgen, maar om dat te doen, moeten we ons leven op orde hebben.
3. Wanneer we de Geest hebben verkregen, moeten we werken, maar het werk zal licht en makkelijk te dragen zijn als we in nederigheid om de hulp van de Heer vragen.
4. Nederigheid is niet een teken van zwakheid. Het is de erkenning van onze afhankelijkheid van een hogere macht, een voortdurende behoefte aan de steun van de Heer in zijn werk.

ZOEKEN NAAR MIJN CHOCTAW VOORROUDERS

Linda S. Stokes

**Voor deze autochtone Amerikanen
voerde het 'tranenpad' naar de tempel.**

De sneeuwstorm van 1831 overtrof alles. De mensen zaten ineengedoken bij hun kampvuur met handen en voeten die blauw zagen van de ijzige kou. Ze hadden weinig te eten, en er waren onvoldoende tenten en dekens. De meeste kinderen gingen blootsvoets; driekwart van hen was naakt.

Mannen, vrouwen en kinderen stierven die winter bij bosjes. Deze mensen waren de eersten van het Indiase Choctaw volk die langs het 'tranenpad' trokken, zoals het later werd genoemd onder de autochtone Amerikanen die gedwongen werden hun gebied te verlaten en naar Oklahoma te verhuizen.

Die hele winter lang vochten de Choctaw tegen honger en ziekte, in de hoop dat de lente uitkomst zou bieden. Een ijdele hoop. Stortregens, die enorme waterhoogten veroorzaakten en de wegen in modderpoelen veranderden, vergrootten slechts hun ellende. Zij deden er bijna vijf maanden over om – te voet – de 800 kilometer af te leggen van de streek Mississippi-Arkansas naar hun bestemming in Oklahoma.

Het jaar daarop vertrok een tweede groep Choctaw Indianen naar Oklahoma. Maar deze keer zorgde de regering van de Verenigde Staten in ruimere mate voor levensmiddelen en andere voorraden, waardoor de dreigende hongerdood, die de eerste groep had geteisterd, werd afgewend. Een cholera-epidemie raasde door het dal van de Mississippi en verspreidde zich over de hele streek. Zware regenval verhevigde hun

lijden en veel Choctaw Indianen werden gedwongen zich een weg te banen door moerasland, rivieren die buiten hun oevers dreigden te treden en door dichte bossen.

De graven van hun doden markeerden hun pad.

Totdat ik me ging interesseren voor familiegeschiedenis was ik mij niet bewust van het verdriet en het lijden van het Choctaw volk. Ik kwam te weten dat mijn Choctaw betoudeovergrootmoeder, Betsy Perkins, samen met haar stam uit Mississippi was vertrokken en langs het 'tranenpad' naar Oklahoma was gelopen. Ik noteerde haar naam in mijn familieverslagen, maar verwachtte niet dat ik verder iets zou kunnen doen voor die tak van de familie. Naar mijn weten waren er gewoon geen verdere gegevens.

Op zondag 11 september 1983, om ongeveer drie uur 's nachts, kreeg ik echter een droom. Ik droomde van een Indiaanse vrouw met lange, grijzende vlechtten. Ze stond te roeren in een kookpot. In mijn droom was ik bij haar thuis. De wanden en het dak, die bestonden uit gespannen dierenhuiden, werden door houten palen, met repen leer aan elkaar gebonden, omhooggehouden. De woning had een kleine oppervlakte, maar het dak was zo hoog dat ik er gemakkelijk kon staan.

De vrouw sprak met mij en wij praatten een hele tijd. Ik vond het prettig om bij haar te zijn en was me bewust van haar hartelijkheid en gastvrijheid. Ik herinner me niet meer wat er allemaal werd gezegd, maar wel dat ze me keer op keer vertelde hoe ze heette – *Nanah-koe-chi*. Er was nog een vrouw bij haar, met half-lang zwart haar en een kind van misschien twee of drie jaar op de arm. Hun kleding, van een eenvoudig ontwerp, was kennelijk gemaakt van bewerkte dierenhuiden.

Drie keer maande de Geest mij om uit bed te stappen en te gaan schrijven voordat ik eindelijk opstond en op zoek ging naar potlood en papier. Ik ging aan de eettafel zitten en schreef alles op wat mij te binnen schoot.

De Geest maakte mij bekend dat ik, bij getrouwheid, zou worden geleid en zo de namen van mijn voor-geslacht zou kunnen vinden, en dat *Nanah-koe-chi*, een van de vrouwen uit mijn droom, een van die voorouders was. Het was net alsof ik hoorde zeggen: 'Het is nu tijd om te werken voor uw doden.'

De Geest scheen mij in te fluisteren dat ik naar Philadelphia (Mississippi) moest gaan, waar mij de namen

In mijn droom zag ik een Indiaanse vrouw.

Ze vertelde me dat ze *Nanah-koe-chi* heette. Ik vond het prettig om bij haar te zijn en was me bewust van haar hartelijkheid en gastvrijheid. De Geest maakte mij bekend dat zij een van mijn voorouders was.

zouden worden gegeven van hen voor wie het tempelwerk moest worden gedaan. 'Wees getrouw en het zal u regel op regel worden gegeven', scheen de Geest te zeggen. Ik heb altijd in persoonlijke openbaring geloofd, maar deze ervaring overtrof alles wat ik ooit had verwacht.

Toen ik alles wat mij werd ingegeven had opgeschreven, ging ik terug naar bed. Ik had nog maar even geslapen toen Bradley, mijn zoontje van drie, mij wakker schudde. 'Indianen, Indianen! Ik heb gedroomd van Indianen', zei hij. Ik was verbaasd. Het leek wel een bevestiging van mijn eigen droom. Mijn verbazing werd nog groter toen ik hem later naar zijn droom vroeg.

'Ik droomde dat er een Indiaans opperhoofd bij ons thuis kwam', zei hij.

Ik vroeg: 'Hoe wist je dat hij opperhoofd was?'

'Dat zei hij zelf,' antwoordde Bradley. 'Hij vroeg om brood, dus nam ik hem mee naar de keuken om wat te pakken. Maar hij zei: "Nee, ik bedoel ander brood."' 'Waren er nog andere mensen bij?' vroeg ik.

'Ja, hoor. Ze wachtten op hem.'

Toen ik later die dag tijdens de avondmaalsdienst nadacht over die dromen, bad ik om leiding om de noodzakelijke gegevens te kunnen vinden om het tempelwerk voor mijn Choctaw voorouders te kunnen doen. Ik voelde dat ik een kopie moest opvragen van gegevens die ik zo'n twintig jaar eerder was tegengekomen in de *National Archives* in Washington D.C. Het ging om de Choctaw-Armstrong Roll uit 1831, die gegevens bevatte over de Choctaw Indianen uit de tijd voor hun trek langs het 'tranenpad' naar Oklahoma. Deze volkstelling omvatte zo'n 3000 gezinshoofden en vertegenwoordigde ongeveer 17000 mensen. Ik had destijds een fotokopie gemaakt van de bladzijden waar mijn voorouder Betsy genoemd werd.

Ik schreef de *National Archives* aan met het verzoek om een kopie van het hele document. Tegelijkertijd nam ik contact op met de bibliotheek voor familiegeschiedenis in Salt Lake City om te vragen of er tempelwerk mocht worden gedaan voor de mensen die in die

volkstelling voorkwamen. Vervolgens vroeg ik toestemming om mee te werken aan het naamextractieprogramma in verband met de Choctaw-Armstrong Roll, die ik ook kreeg.

Ik ging inderdaad naar Philadelphia (Mississippi), zoals mij was ingegeven, waar ik in het reservaat voor de Choctaw Indianen het verhaal hoorde van de *Nanah-weya*. De archeologen zijn van mening dat de Choctaw Indianen vermoedelijk van de Maya's uit Midden-Amerika afstammen, omdat hun taal, gewoonten en cultuur veel op die van de Maya's lijken. Choctaw legenden verhalen van hun volksverhuizing uit vroegere woonplaatsen, waar zij waren vervolgd. Een profeet had hun verteld van een land waar zij verwacht werden en waar zij veilig zouden zijn. Twee broers, Chataw en Chickasaw, hadden het volk uit het oude land weggeleid.

Zij volgden de 'leunende paal', een heilige staak die iedere avond bij het kamp van de leiders in de grond gedreven werd. Sommige legenden spreken van een heilig medicijnbuideltje dat aan de paal vastgebonden zat. Iedere ochtend reisde het volk verder in de richting die door het overhellen van de paal aangegeven werd. Zij droegen de beenderen van hun voorouders met zich mee.

Toen zij het noordelijk deel van het huidige Mississippigebied bereikten, werden ze overvallen door een verschrikkelijke regenstorm. De mensen waren ervan overtuigd dat de heilige paal de volgende ochtend wel plat op de grond zou liggen na zoveel regengeweld. Maar de paal stond recht overeind, diep begraven in de modder.

Op die plek zijn zij dus gebleven. Daar in het nieuwe land hielden zij een grote raadsvergadering om te beslissen wat er met de beenderen van hun voorouders moest gebeuren. Zij besloten een hoge heuvel op te werpen en de beenderen daarin te begraven. Die heuvel werd de *Nanah-weya* genoemd, wat 'leunende berg' of 'moederheuvel' betekent.

Ik vroeg een Choctaw Indiaan uit Oklahoma naar de betekenis van het woord *Nanah-koe-chi*. Hij zei dat het 'te voorschijn brengen uit de berg' betekent.

'U hebt het precies zo uitgesproken als een Choctaw Indiaan zou doen,' merkte hij op. '*Nanah* betekent berg; *Ko-chi* betekent te voorschijn brengen.' Ik kwam tot de gevolgtrekking dat de woorden die ik had gehoord, moesten betekenen dat de namen van de overleden Choctaw Indianen vanuit de onbekendheid te

voorschijn zouden worden gebracht, zodat hun tempelwerk kon worden gedaan.

Mijn reis naar Mississippi was uitermate vruchtbaar. In één provinciehuis kregen mijn tante en ik een kopie van een aantal lijsten met familiegegevens. Toen ik ze later doorlas, stond ik perplex. Van die familietak had ik daarvoor maar drie namen. Nu had ik ruim 60 bladzijden vol! Bovenaan stond de naam *Ikenaby*, een Indiaans opperhoofd uit het begin van de negentiende eeuw, die was getrouwd met een blanke vrouw met de achternaam Kearney.

Ik ging door met het werk aan de Choctaw-Armstrong Roll. Lorraine Nievar uit Ardmore (Oklahoma), die Choctaw en Franse voorouders heeft, werkte ook mee aan dat naamextractieprogramma. Toen het werk af was, konden er 1500 namen naar de Dallas-tempel worden gestuurd, zodat zuster Nievar en haar familie konden worden ingezet om het tempelwerk voor hun voorouders te doen. Nogeens 1500 namen gingen naar de Logan-tempel, waar veel van mijn vrienden en burens mij bij het tempelwerk hielpen.

Ik ben ervan overtuigd dat velen van het Choctaw volk die in het begin van de negentiende eeuw hebben geleefd, het tempelwerk dat voor hen is gedaan inderdaad hebben aanvaard. Bij het dopen voor de doden op een zaterdagochtend voelde ik hun dankbaarheid. Op een keer in de tempel werd ik uitgenodigd om te spreken voor de leden van een wijk uit Logan. Toen wij bij elkaar waren in de kapel van de tempel, vertelde ik hun het verhaal achter de namen die zij die avond op zich zouden nemen. De tempeldienst die daarop volgde, staat mij altijd bij als een van de heiligste die ik ooit heb bijgewoond.

Ik herinner me dat ik mij op een bepaald punt in de dienst plotseling bewust werd van een geweldig gevoel van licht en vreugde. Ik moest denken aan de droom van mijn zoon. Mijn vrienden, vriendinnen en burens gaven nu het 'brood des levens' aan hen die erom gevraagd hadden. Weer voelde ik dat degenen voor wie wij het werk deden, hoewel onzichtbaar, heel dankbaar waren voor de kans om het evangelie aan te nemen. Eens hadden zij het 'tranepad' bewandeld; nu konden zij het enge en nauwe pad van vreugde bewandelen dat tot het eeuwige leven voert.

Er zijn door verschillende organisaties gegevens bij elkaar gebracht van autochtone Amerikanen. Wij kunnen nu meer tempelwerk voor hen doen dan ooit tevo-

ren; velen van hen kijken er verlangend naar uit de verlossende verordeningen van het evangelie te ontvangen.

Hoe verlangend ze wel zijn, kwam ik te weten toen ik op een dag in het voorjaar naar Salt Lake City reed om daar met een bepaalde dame te praten. Plotseling was het alsof ik het geluid van trommels hoorde en ik dacht een Indiaanse vrouw te zien, gekleed in een veel te groot, geruit overhemd, een Navajo-rok en een ceintuur gemaakt van zilveren muntstukken. De plaats naast mij was leeg, maar toch kon ik haar aanwezigheid voelen.

Toen ik in Salt Lake City aankwam, voelde ik mij gedrongen om de zuster met wie ik een afspraak had, te vragen of ze ook Indiaanse voorouders had. 'Maar met haar blonde haar en blauwe ogen ziet Carolyn er helemaal niet Indiaans uit', dacht ik bij mezelf. 'Ze zal me voor gek verklaren.'

Eenmaal op haar kantoor bleek de impuls om haar die vraag te stellen even sterk als in de auto. Ik vroeg dus of zij Indiaanse voorouders had.

'Jawel', zei ze. 'Mijn grootmoeder was een Cherokee Indiaanse die door de Navajo-Indianen geadopteerd was.' Ze vertelde hoe haar oma jarenlang als verpleegkundige had gewerkt onder de Navajo Indianen in Arizona, Oklahoma, New Mexico en Texas. Toen ik Carolyn later vroeg naar de kleding die haar grootmoeder gewoonlijk droeg, beschreef ze precies wat ik de vrouw had zien dragen.

Mijn liefde voor mijn voorouders is gegroeid naarmate ik meer over hen te weten ben gekomen. Hoewel zij grote ontberingen hebben geleden in de sterfelijkheid, ontvangen zij nu de geweldige zegeningen van de tempel.

Ik vertelde Carolyn over het tempelwerk dat wij voor de Choctaw Indianen hadden gedaan. Ze was opgetogen over de mogelijkheid om hetzelfde te doen voor de Cherokee Indianen, die het tweede volk waren geweest dat langs het 'tranepad' trok. Er zijn gegevens over die hele stam die dateren uit 1835 – voor zij zich in Oklahoma hadden gevestigd. Carolyn is nu met het extractiewerk bezig, zodat de namen kunnen worden klaargemaakt voor de tempel.

Ik weet dat mijn Choctaw voorouders naar de zegeningen van het evangelie verlangden. Mijn liefde voor hen is gegroeid naarmate ik meer over hen te weten ben gekomen. Hoewel zij grote ontberingen hebben geleden in de sterfelijkheid, ontvangen zij nu de geweldige zegeningen van de tempel. □

Linda S. Stokes, die mode-ontwerpster is, woont in de Wijk Logan 33 in de Ring Logan Utah East. De Choctaw zijn een van de weinige Indiaanse stammen in Noord-Amerika voor wie het tempelwerk wordt gedaan via het naamextractieprogramma van de kerk.

Actief blijven

Ook als uw huwelijkspartner geen lid is

Is uw man of vrouw geen lid van de kerk? Zoek dan troost in het feit dat u niet de enige bent. Vele anderen hebben, net als wij, uw eenzaamheid en frustratie gevoeld. Het is natuurlijk ideaal als beide huwelijkspartners actief lid van de kerk zijn, maar velen van ons bevinden zich in andere omstandigheden.

Kristin was haar hele leven al lid van de kerk en trouwde toen met een niet-lid. Susan was al getrouwd toen ze, zonder haar man, lid van de kerk werd. Wij hebben waarschijnlijk dezelfde emoties ervaren die u nu voelt.

Het feit dat anderen succesvol met deze omstandigheden omgaan, heeft ons geholpen: Zij blijven actief, vervullen hun roeping, bezoeken kerkvergaderingen en voeden hun kinderen in het evangelie op. Hier zijn wat ideeën uit onze jarenlange ervaring in een huwelijk waar een van beide partners geen lid is:

EEN GEVOEL VAN EENZAAMHEID

Kristin: 'De eerste keer dat ik me volkomen alleen voelde – geïsoleerd door het feit dat mijn man geen lid van de kerk is – was de dag dat ons eerste kindje werd gezegend. Vlak voor de dienst begon, vroeg de administrator of ik een kaartje wilde invullen. Het waren bijna allemaal standaard vragen, maar met één vraag kreeg ik het te kwaad: Was het kind in het verbond geboren?

'Plotseling leken mijn geloof, mijn activiteit en mijn dienstbetoon in de kerk volkomen ontoereikend. Het leek wel of ik had gefaald – ten opzichte van mijzelf en mijn onschuldige kind. Ik heb me nog nooit zo leeg gevoeld als toen ik het vakje "nee" aankruiste.'

EEN ZAAK VAN KEUZEVRIJHEID

Susan: 'Een tijd lang bracht ieder contact dat mijn man Tim met de kerk had voor mij veel spanning met zich mee. Ik bad voortdurend dat iemand de magische woorden zou spreken waardoor zijn ogen open zouden gaan, en dat niemand hem zou beledigen door iets verkeerd te doen of te zeggen.

'Het duurde vijf jaar voordat ik uiteindelijk beseftte dat toen ik zelf de kerk onderzocht, niemand voor mij de weg had geëffend of iedere persoonlijkheid ten behoeve van mij had voorbereid.

Ik had af en toe iets vervelends meegemaakt; maar ondanks alles, had ik mijn keuzevrijheid behouden. Toen ik besloot mij te laten dopen, deed ik dat omdat ik door gebed en studie te weten was gekomen dat de kerk waar is.

'Nu heb ik aanvaard dat mijn man in staat is om op zijn eigen tijd en op dezelfde volwassen manier de kerk te onderzoeken.'

Door jarenlang bidden en studeren zijn we tot de conclusie gekomen dat *wij* niet verantwoordelijk zijn voor de bekering van onze echtgenoot. Keuzevrijheid is een van God gekregen recht. De Heer zei tegen Joseph Smith: 'Hier is wijsheid, en laat een ieder voor zichzelf kiezen' (LV 37:4). We kunnen een ander niet dwingen het evangelie te aanvaarden. Het blijft een feit dat veel huwelijkspartners nooit lid van de kerk zullen worden. Maar wij moeten de waarheid trouw blijven. Wij zullen geen rekenschap hoeven af te leggen voor hun zaligheid, maar eigen daden zullen we *wel* moeten verantwoorden: hoe helder we ons licht laten schijnen. Het onderkennen van die waarheid heeft een grote last van ons weggenomen; het heeft

ons daadwerkelijk bevrijd waardoor wij voldoening, vreugde, en groei in ons huwelijk hebben gevonden.

HOUD OP MET VERGELIJKEN

In de loop der jaren hebben we allebei wel eens de fout gemaakt om onze echtgenoot te vergelijken met de bisschop, de huisonderwijzers, of anderen in de wijk, en te verlangen dat zij dezelfde toewijding en hetzelfde getuigenis zouden hebben als die broeders schenen te hebben. Maar we hebben ontdekt dat dat vernietigend is en niets oplevert.

Wat we nu wèl proberen te doen, is de vreugde in ons huwelijk te koesteren en de liefde die ons oorspronkelijk bij elkaar heeft gebracht, te benadrukken. Wij zoeken naar het goede in onze echtgenoot en hopen dat zij dat ook bij ons doen. Wij vinden iedere dag wel iets dat prijzenswaardig is in hen en zeggen dat ook. Onze band kan steeds beter worden in weerwil van hun gevoels ten aanzien van de kerke.

KIES VOOR GEHOORZAAMHEID

Het lijkt erop dat onze vriendin Jackie een ideaal HLD-gezin heeft: haar man is actief als ouderling en zij zijn in de tempel verzegeld. Eén zoon heeft een ervolle zending achter de rug en de andere is nu in het zendingsveld. Hun dochter is een klassiek voorbeeld van een prachtige jonge vrouw.

Het was voor ons verbazingwekkend en bemoedigend om te ontdekken dat Jackie veel eerder was gedoopt dan haar man en dat zij jarenlang voor de taak had gestaan om in haar eentje de motor te zijn voor de gezinsavond, het gezinsgebed en de wekelijkse kerkactiviteiten van haarzelf en haar kinderen. Natuurlijk zal niet ieders verhaal tot die ideale ontknoping voeren. Maar Jackie en anderen zijn een geweldig bewijs van het effect dat een groot geloof en toewijding kunnen hebben op een gezin.

Hoe moeilijk het ook is, leer de pijnlijke gedachte te

overwinnen dat u al zo dikwijls hebt moeten toezien op de kerkelijke activiteiten in uw gezin, en vraag u niet af hoe lang het nog zal moeten. Wij zijn blij met de uitspraak van president Spencer W. Kimball: *Doe 't*. Vaak is dat het enige wat ons ervan weerhouden heeft het op te geven. Wij hebben allebei perioden gehad van grote ontmoediging en neerslachtigheid – maar daarna zijn wij rijkelijk gezegend voor onze gehoorzame plichtsvervulling.

ZOEK HULP

Kristin: 'Op een keer, toen ik voorzitter van het activiteitencomité was, maakte ik plannen om met de leden van de wijk ergens kerstliederen te gaan zingen. U kunt zich misschien wel indenken hoe verbaasd ik was toen ik, net voordat ik het idee ging voorleggen in de wijkraad, van de quorumpresident ouderlingen te horen kreeg dat het quorum net de avond daarvoor zo'n activiteit had gehouden.'

Wanneer iemand geen man heeft die de priesterschapsvergadering bijwoont – of geen vrouw die lid is van de zustershulpvereniging – kan het per ongeluk gebeuren dat zij of hij niet op de hoogte is van bepaalde plannen, bekendmakingen of berichten.

De beste manier om een dergelijke situatie te voorkomen, is door middel van toegewijde huisonderwijzers en huisbezoeksters die ervan doordrongen zijn hoe belangrijk het is de hun toegewezen gezinnen op de hoogte te houden van de activiteiten in de wijk.

Soms moeten wij hen laten weten hoezeer wij op dat stukje dienstverlening zijn aangewezen. Als u geen huisonderwijzers of huisbezoeksters hebt – of als die u niet regelmatig bezoeken – praat dan met de quorumpresident ouderlingen, de groepsleider hogepriesters, de ZHV-presidente of de bisschop en wijs hun op uw behoeften en moeilijkheden. Zij zullen ongetwijfeld al het mogelijke doen om mensen aan uw gezin toe te wijzen die echte vrienden of vriendinnen zullen worden. Dat is het plan van de Heer.

Op aanwijzing van de profeet hebben we platen van de tempel en van de Heiland in de slaapkamers van de kinderen gehangen.

VUL UW WONING MET LICHT

Er kan een levensgroot verschil zijn tussen de geest die wij in de kerk voelen en de geest die wij thuis voelen. Dat geldt waarschijnlijk voor de meeste gezinnen, maar het kan een pijnlijk verschil zijn in gezinnen waar niet zowel de man als de vrouw lid is van de kerk. Er zijn echter manieren – ‘hier een weinig, en daar een weinig’ (2 Nephi 28:30) – om de Geest van de Heer uit te nodigen om bij u thuis te vertoeven. Overweeg de volgende ideeën:

- Wij spelen dikwijls platen of bandjes met muziek die verband houdt met de kerk, en met lofzangen. Ze hebben opbouwende en kalmerende woorden en muziek.
- Onze Schriften en ons kerktijdschrift liggen voor de hand in de woonkamer – en we lezen ze daar ook!
- Op aanwijzing van de profeet hebben we platen

van de tempel en van de Heiland in de slaapkamers van de kinderen gehangen.

- Wij laten dikwijls tot nadenken stemmende en inspirerende citaten zien.
- Wij streven ernaar steeds te bidden voor het eten en om altijd te luisteren naar het gebed van de kinderen bij het slapen gaan.

Maar zelfs die fundamentele, eenvoudige handelingen kunnen vreemd en onbeholpen aanvoelen wanneer u ze voor het eerst probeert. Wij hebben echter heel geleidelijk ontdekt dat de aanwezigheid van het evangelie bij ons beetje bij beetje door *alle* leden van het gezin wordt aanvaard.

DOE HET JUISTE

Kristin: ‘De mensen leren kennen in een nieuwe wijk kan moeilijk zijn, zelfs in de beste omstandigheden. Maar als gezin waarvan vader en moeder niet allebei lid zijn, kan het bijzonder veel spanningen met zich meebrengen. Omdat onze man of vrouw niet actief is, denken mensen weleens dat wij ook wel weinig actief zullen zijn. Op een zeker moment begon ik dat zelf ook te geloven, totdat mijn man eens tegen me zei: ‘Ik begrijp het niet altijd wanneer je zegt hoeveel je kerk voor je betekent en vervolgens niet doet wat je beweert te willen doen. Volgens mij ben je de kerk toch niet zo toegedaan als je zegt.’

‘Eerst was ik verbaasd, maar toen besefte ik dat hij gelijk had. Maar al te dikwijls had ik vergaderingen overgeslagen waar ik aanwezig had moeten zijn, omdat ik moe was of een mogelijke botsing met de plannen van mijn man vreesde. Ik liep niet alleen de zegeningen mis van het bijwonen van de vergadering, maar ik gaf mijn man ook de indruk dat het evangelie iets was dat ik naar believen kon naleven!

‘Vanaf dat moment heb ik er ernstig naar gestreefd éérst het koninkrijk van God te zoeken (zie Matteüs 6:33). Hoewel het nog weleens misloopt, heb ik ontdekt dat als ik de Heer op de eerste plaats zet, de rest van mijn leven gemakkelijker gaat.’

In de meeste gevallen kunt u de normen van het evangelie naleven en uw kinderen het evangelie leren zonder een echtgenoot of echtgenote van u te vervreemden die niet alles gelooft wat u gelooft.

ZORG VOOR DE JUISTE VRIENDEN

Onze vriendin Ann heeft een man die geen lid is van de kerk en zelf was ze ook een aantal jaren niet actief. Toch zijn drie van haar vier kinderen het wel. Twee zoons zijn op zending geweest en in de tempel getrouwd.

Toen we Ann vroegen hoe zij het voor elkaar had gekregen haar kinderen actief te houden in de kerk, zei ze: 'Volgens mij was dat niet het gevolg van iets wat ik deed, maar eerder dankzij het feit dat zij goede vrienden hadden in de kerk die een goed voorbeeld waren. Toen die vrienden besloten op zending te gaan, besloten mijn jongens ook te gaan.'

Wij kunnen niet te sterk benadrukken hoe belangrijk onze eigen vrienden en vriendinnen zijn geweest om ons actief te houden. En wij zijn constant bezig met de bevordering van de vriendschappen van onze kinderen met leden van de kerk door gezamenlijke activiteiten te stimuleren, ze uit te nodigen voor verjaardagspartijtjes, ze mee te vragen voor bepaalde gezinsactiviteiten en onze eigen vriendschap met de ouders van die kinderen te ontwikkelen.

Ja, dat kan in het begin weleens moeilijk zijn. Satan probeert ons te zeggen: 'Ze hebben helemaal geen tijd voor je', of 'Julie hebben toch niks gemeen'. U moet die gedachten negeren. Het is zeer waardevol voor u om met iemand te kunnen praten die uw doelen begrijpt en ze deelt.

GA ZO MOGELIJK NAAR DE TEMPEL

Susan: 'Toen het beleid van de kerk werd gewijzigd zodat vrouwen die het waardig zijn, hoewel hun man geen lid is van de kerk, toch naar de tempel mogen gaan, was ik al zes jaar lid van de kerk – lang genoeg om het eeuwige belang van de verbonden te begrijpen en ook lang genoeg om te weten hoe moeilijk het is die verbonden na te komen.

'De tijd ging voorbij en ik bleef alsmat excuses verzinnen. Op zekere dag vroeg een vriendin: 'En,

Susan, wanneer ga je naar de tempel?' Iets in mij reageerde positief op die vraag en het duurde niet lang voordat ik met een paar intieme vriendinnen inderdaad naar de tempel ging en mijn begiftiging ontving.

'Eén van de redenen dat ik gearzeld had in verband met de tempel, was mijn angst dat de grotere kennis en toewijding de kloof tussen mij en mijn man zou vergroten. Toen ik er echter over bad, kreeg ik het gevoel dat de raad van de Heer en zijn profeten opvolgen – kortom, gehoorzaam zijn – mij alleen kon helpen een betere heilige der laatste dagen te worden en dus een beter mens en een betere echtgenote.

'Het moeilijke is eraan te denken dat de verbonden die ik in de tempel heb gesloten, *mijn* verbonden zijn en niet die van mijn man. Ik probeer niet te verwachten dat hij zal leven naar verbonden die hij niet heeft gesloten.'

KLEINE STAPPEN ZIJN BELANGRIJK

Er kunnen nog steeds momenten zijn dat u het niet ziet zitten. Misschien kunt u echt niet uw vergaderingen bijwonen of naar de tempel gaan. Maar u kunt beslist *wel* vreugde ervaren in uw liefde voor uw man of vrouw, uw gezin en de Heer. En door middel van gebed kunt u ook een beleid bepalen dat uw gezin tot zegen zal zijn.

Wij hebben kracht geput uit de Schriften. Ze zijn ons allemaal gegeven, ongeacht onze persoonlijke omstandigheden, door een liefdevolle Vader die graag wil dat wij voor eeuwig gelukkig worden.

De Heer heeft tegen Jozua gezegd: 'Wees sterk en moedig. Sidder niet en wordt niet verschrikt, want de Here, uw God, is met u, overal waar gij gaat' (zie Jozua 1:9).

U bent echt niet alleen. □

Beide zusters wonen in de Ring Fairfield Californië; Kristin Sandoval in de Wijk Fairfield 4, Susan Heumphreus in de Wijk Fairfield 1.

Liefde per post

Diane Brinkman

'Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken' (Matteüs 5:16).

Wanneer er het afgelopen najaar post werd bezorgd in Baytown (Texas), vond een 6-jarig jongetje steevast een brief die alleen voor hem was bestemd. 'Die maakte me blij wanneer ik me helemaal niet zo blij voelde,' vertelt Lance Brunson, die aan huis gebonden is wegens de complicaties van zijn ernstige huidziekte.

De brieven waren afkomstig van een 'ouder' vriendinnetje, de 11-jarige Sarah Ferguson, die door de familie Brunson 'het zonnestraaltje' wordt genoemd. Sarah begon half oktober 1988 naar Lance te schrijven. 'Ze is al die tijd werkelijk zo'n lichtbaken voor ons geweest,' zegt Joy Brunson, de moeder van Lance.

Sarah hoorde voor het eerst over Lance en zijn ziekte van haar moeder, Melanie Ferguson, die Lance les had gegeven in het jeugdwerk van de Wijk Baytown in de Ring Houston East Texas. Zuster Ferguson en de klasgenootjes van Lance maakten een kaart om aan hem te sturen toen zijn ziekte hem belette naar het jeugdwerk te komen. Sarah vond het een leuk idee en besloot er ook een te sturen – en ze is het blijven doen.

'Ik probeer Lance iets te laten doen, iets wat hem blij zal maken,' zegt Sarah. Ze geeft toe dat ze haar ideeën soms uit gekochte kaarten haalt, maar haar brieven zijn helemaal origineel, met zelfgemaakte kaartjes, puzzels, quizen, raadsels en tekenlessen.

De zeldzame huidziekte waar Lance aan lijdt, wordt veroorzaakt doordat een aantal van zijn organen – de nieren, alvleesklier en milt – niet goed functioneren. Dat veroorzaakt verschrikkelijke jeuk, een branderig gevoel en vervelling, en wel in die mate dat Lance geen kleren kan dragen en alleen een laken of deken om zich heen kan velen.

Zijn moeder zegt: 'We hebben een periode van zes weken gehad dat Lance twee, drie dagen aan een stuk niet kon slapen. Dagenlang lag hij opgerold als een ongeboren kind. Het was zijn ergste tijd. Maar Sarahs brieven bleven iedere dag komen. Soms was Lance te ziek om er aandacht aan te besteden, maar als we de brief lieten zien, kwam er een klein lachje te voorschijn. Dikwijls was dat het enige lachje dat we de hele dag te zien kregen.'

'Al was er verder helemaal geen post, Sarahs brief was er altijd,' vertelt Lance. 'Zelfs toen ze zelf ziek was! Op een keer had ze heel erg de griep, maar ze schreef me toch.'

Met kinderlijke eenvoud laat Lance Sarah weten hoe dankbaar hij haar is: 'Dankjewel dat je me al die brieven hebt gestuurd. Ik hou van je.'

Wat vindt Sarah van haar goede daden? 'Ach, zo bijzonder is het eigenlijk niet,' zegt ze verlegen. Maar de mensen in Baytown hebben een andere mening: ze vinden Sarahs inspanningen juist heel dapper. Er verscheen een stukje in de krant over haar en ze werd geëerd door een hulpverleningsorganisatie. Ze kreeg een onderscheiding die nu op het stadhuis hangt.

Als we vragen waarom ze die eerste maanden die dagelijkse brief verzond, dan antwoordt ze: 'Omdat de moeder van Lance dat zo fijn vond en zei dat het Lance blij maakte. Trouwens, ik weet hoe het voelt om ziek te zijn en thuis te moeten blijven. Mijn vader is al zo lang ziek als ik me kan herinneren. Ik weet hoe hij zich voelt. Het wordt verschrikkelijk saai en je hebt iets nodig om je bezig te houden.' Sarah's vader, Ira, die negen jaar geleden op zijn werk ernstige brandwonden opliep, heeft sindsdien ettelijke operaties en huidtransplantaties ondergaan.

Zuster Brunson vertelt hoe dankbaar ze is voor alles wat Sarah voor Lance heeft gedaan: 'Ze offert haar tijd, talent en krachten voor mijn jongen. De nederige geest van deze ongelooflijke jongedame is een grote zegen geweest voor ons gezin.'

Lance voelt zich onderdehand een stuk beter. Hij

kan zo nu en dan naar school en naar de kerk en afgelopen voorjaar was hij in staat om samen met Sarah en andere leden van de wijk mee te doen aan een roadshow. Maar zijn beproevingen zijn nog niet voorbij. Er zijn dagen dat hij het heel moeilijk heeft. Maar, hoewel hij Sarah nu vaker ziet, eens in de week krijgt hij nog steeds een brief van haar.

Omdat ze zes jaar schelen, hebben Sarah en Lance niet zo heel veel om samen over te praten. Maar op een avond, na de repetitie voor de roadshow, zei Sarah zachtjes: 'Dag, Lance.' Lance draaide zich om, gaf haar een brede lach en zei alleen: 'Dag, Sarah.' Lance's moeder merkt op: 'Hoewel het maar een korte afscheidsgroet was, kon je hun onderlinge band zien - een blik in hun ogen die zei dat ze samen iets hadden meegemaakt. Er werd een heleboel liefde uitgewisseld.' □

Van het gebiedspresidium

Bidden om vrede

President Hans B. Ringger
President van het Gebied Europa

Elke dag worden we geconfronteerd met de gebeurtenissen in de wereld. De media verschaffen ons beelden van rampen, vaak met meedogenloze openhartigheid. De chaos van oorlog, natuurrampen, vervuiling, ondervoeding en mondiale hongersnood. Elke dag, jaar in, jaar uit, sterven er 26.000 mensen van de honger.

Wat kunnen we tegen dit lijden doen? Vaak voelen we ons hulpeloos en machteloos, en lijkt het voor ons onmogelijk om iets aan de situatie te veranderen. Maar er is een manier om verandering tot stand te brengen: door vasten en bidden en door geloof kunnen wij een betere wereld maken. In de Schriften vinden we vele voorbeelden waarin gebed bijdroeg tot een verandering van de situatie.

In het Boek van Mormon lezen we het verhaal van Alma en de zoons van Mosiah die de ware gelovigen vervolgden en probeerden de kerk te vernietigen. De leden van de kerk kwamen bijeen om te bidden om zo een verandering in deze jongemannen tot stand te brengen.

'Terwijl hij [Alma] zo rondging om de kerk van God te verdeelgen (...) ziet, de engel des Heren verscheen aan hen; (...) En zo groot was hun verwondering, dat zij ter aarde vielen en de woorden niet verstonden, die hij tot hen sprak. Nietemin riep hij verder: Alma, sta op! Waarom vervolgt gij de kerk van God? (...) En verder sprak de engel: Zie, de Here heeft de gebeden van Zijn volk gehoord, en eveneens de gebeden van Zijn dienstknecht Alma, die uw vader is (...) daarom ben ik gekomen met het doel u te overtuigen van de macht en het gezag van God, opdat de gebeden Zijner dienstknechten volgens hun geloof zouden worden verhoord' (Mosiah 27:10-14).

En Paulus spoorde de leden van de kerk in verschillende streken in zijn brieven aan voor elkaar te bidden, zodat er vrede zou zijn.

En wat hebben onze hedendaagse profeten te zeggen over de situatie in de wereld? In *Church News* van 19 januari 1991, schrijft het Eerste Presidium van onze kerk:

'Nu de oorlog in het Midden-Oosten woedt, gaat ons hart uit

naar hen die de last van het conflict dragen en naar allen die lijden onder de gevolgen van de oorlog. We denken hierbij niet alleen aan de strijdkrachten, maar ook aan hun geliefden die in angst en vrees leven. Wij bidden dat de ellende en het lijden aan beide zijden tot een minimum beperkt zal blijven en hopen oprecht dat de vijandelijkheden spoedig tot een bevredigend einde zullen worden gebracht. Wij bidden ook dat de vrede des Heren in het hart van alle mensen zal zijn.'

In de Schriften lezen we dat vasten en bidden altijd nauw verband houdt met onze medemens. Dat is begrijpelijk als we denken aan het eerste en grote gebod.

Jesaja stelde de vraag:

'Zou dit het vasten zijn, dat ik verkies, een dag, waarop de mens zichzelf verootmoedigt: dat hij zijn hoofd laat hangen, als een bieze en zich rouwgewaad en as tot een leger spreidt? Noemt gij dat een vasten, dat een dag die de Here welgevallig is?'

'Is dit niet het vasten dat Ik verkies: de boeien der goddeloosheid los te maken, de banden van het juk te ontbinden, verdrukten vrij te laten en elk juk te verbreken? Is het niet, dat gij voor de hongerigen uw brood breekt en arme zwervelingen in uw huis brengt, ja, als gij een naakte ziet, dat gij hem bekleedt en u niet onttrekt aan uw eigen vlees en bloed?'

'Dan zal uw licht doorbreken als de dagderaad en uw wond zich spoedig sluiten; uw heil zal voor u uit gaan, de heerlijkheid des Heren zal uw achterhoede zijn' (Jesaja 58:5-8).

Als we persoonlijk, in ons gezin, en in onze kerkelijke vergaderingen bidden voor hen die lijden, dan helpen wij hen die anderszins onbereikbaar voor ons zijn; en door onze smeekbeden tot onze Hemelse Vader, bidden we voor vrede en recht op aarde.

Eenheid

Dorothea Condie

Eén beginsel dat uitermate belangrijk is in ons werk voor de Heer is het beginsel eenheid. In onze schriftstudie worden wij herhaaldelijk herinnerd aan het feit dat God de Vader, zijn Zoon Jezus Christus en de Heilige Geest drie afzonderlijke wezens ofwel personen zijn, maar dat zij één zijn: één in oogmerk, één in doelen, één in hoe zij hun werk tot stand brengen. Zij zijn één - in elk opzicht verenigd! Er zijn geen verschillen van mening, verschillen in houding, of verschillen in hun werkwijze. Zij werken met elkaar, niet tegen elkaar!

In Leer en Verbonden 50:43 lezen we:

‘En de Vader en Ik zijn één. Ik ben in de Vader, en de Vader is in Mij; en voor zoverre gij Mij hebt ontvangen, zijt gij in Mij, en ben Ik in u.’

In Leer en Verbonden 35:2:

‘Ik ben Jezus Christus, de Zoon van God, Die voor de zonden der wereld werd gekruisigd, namelijk voor allen, die in Mijn naam willen geloven, opdat zij zonen Gods mogen worden, ja, één in Mij, zoals Ik één ben in de Vader, en zoals de Vader één is in Mij, opdat wij één mogen zijn.’

Als we succesvol willen zijn in het werk van de Heer, moeten wij bereid zijn om het op zijn manier te doen en leren in liefde en eenheid samen te werken, zoals Hij aangemoedigd heeft.

Het volk van Henoch was heel succesvol in het uitvoeren van dit plan. In Mozes 7:18 wordt dit volk als volgt omschreven:

‘En de Heere noemde Zijn volk SION, want zij waren één van hart en één van geest, en leefden in gerechtigheid, en er was geen arme onder hen.’

Wat hielp deze mensen deze toestand van eenheid en geluk te bereiken? Naar eenheid te streven en één te worden, houdt in dat men zich niet bekommert om persoonlijke verlangens, of ik nu gelijk heb of niet. Anderen en de zaak waarvoor ik mij inzet zijn veel belangrijker. Ik ben er zeker van dat het volk van Henoch ook bestond uit verschillende karakters en dat er verschillende meningen waren, maar in plaats van met elkaar te redetwisten of het oneens met elkaar te zijn en erop te staan dat ze gelijk hadden, volgden deze mensen het eerste en grote gebod van de Heiland: God liefhebben en elkaar liefhebben. Als we vervuld zijn van de geest van liefde en de geest van vrede, is er geen plaats voor meningsverschillen of verdeeldheid.

Het fundamentele beginsel van eenheid is gegeven om zelfzucht te overwinnen. President Kimball beschreef het als volgt:

‘Ten eerste moeten we de individuele neiging om zelfzuchtig te zijn, elimineren. Zelfzucht, het strikt de ziel, tast het hart aan en verduistert het verstand’ (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, blz. 633).

‘Ik kom steeds meer tot de conclusie, naarmate ik ouder en wijzer word, dat een kleine minderheid grote invloed en macht kan hebben in deze wereld, in de politiek, in religie, in sociale activiteiten, waar dat ook mag zijn. Een kleine groep, verenigd in doel, met vastomlijnde doelen, kan grote invloed op de meerderheid uitoefenen’ (*Ibid.* blz. 178).

We zijn er het laatste anderhalf jaar allen getuigen van geweest wat mensen kunnen bereiken als zij zich verenigen; muren en barrières zijn geslecht, en naties zijn politiek en sociaal veranderd. Waar haat was, is nu liefde. Hetzelfde kan zich in ons en in Gods koninkrijk voltrekken als wij als volk oprecht proberen de Heiland na te volgen, als we ons verenigen en samenwerken als leden, als leerkrachten en als leiders.

Koning Mosiah gebruikte in zijn onderwijs aan zijn volk een woord dat zeer goed past in dit verband. Hij sprak over het ‘aaneensmeden’ van harten in eensgezindheid en liefde jegens elkaar:

‘En hij gebod hun, dat er geen twist onder hen zou zijn, maar dat zij eenparig voorwaarts zouden zien, en één geloof en één doop hebben, en dat hun harten in eensgezindheid en liefde jegens elkander aaneengesmeed dienden te zijn (Mosiah 18:21).

Mogen wij er oprecht naar streven in liefde en eenheid samen te leven, in liefde en eenheid samen te werken, opdat wij succesvol mogen zijn in het dienen van elkaar en het opbouwen van het koninkrijk van onze Hemelse Vader.

Memorabilia achter laatste steen

Oorkonde en jubileumuitgave van De Ster uit 1936 gevonden in het voormalige kerkgebouw van de Wijk Rotterdam-Zuid

Martin van den Anker

Op 21 januari 1991 was ik in de gelegenheid om met broeder Piet van Hensen van Uningen mee te gaan naar het oude kerkgebouw van Rotterdam-Zuid.

De bisschop van de Wijk

Rotterdam-Zuid had broeder Van Hensen van Uningen gevraagd de laatste steen, die op 11 september 1937 was gelegd, uit het gebouw te verwijderen, zodat deze als aandenken in het nieuwe

kerkgebouw bewaard kon worden.

Het gebouw aan de Bas Jungeriusstraat 121 was het eerste gebouw dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

in Nederland liet bouwen.

Toen alle voegen rondom de steen waren uitgeslepen, kostte het nog heel wat moeite voordat hij loskwam. Hij zat namelijk nog met twee zware haken in de muur veran-

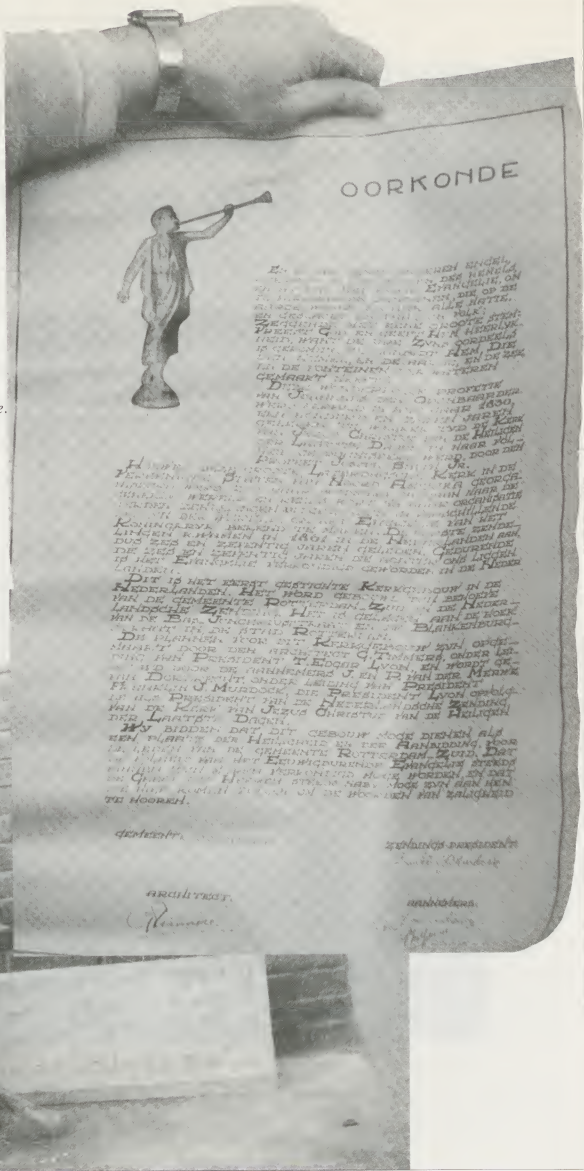
Het voormalige kerkgebouw aan de Bas Jungeriusstraat.

kord (ze hielden vroeger niet van half werk).

Achter de steen bevond zich een nis die was gevuld met een loden koker. In de koker werd een opgerold papier aangetroffen. Het bleek een oorkonde te zijn. Verder troffen wij in de loden koker een jubileumuitgave aan van *De Ster* uit 1936 ter ere van het 75-jarig bestaan van het zendingsgebied in Nederland. Deze uitgave bevatte de foto's van alle zendelingen die toen in Nederland werkzaam waren.

De tekst van de oorkonde.

Broeder van Hensen van Uningen haalt de oorkonde uit de loden koker.

DE KINDERSTER

91STE JAARGANG

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

APRIL 1991

EEN DAG DIE DE HEER HEEFT GEKOZEN

Vivian Paulsen

De blokhut was klein en gezellig, met aan de achterkant een schoorsteen en aan de voorkant twee ramen en een deur. Eromheen lagen de vruchtbare ak-

kers van Fayette (New York), die een groene kleur kregen. De lente blies de bomen nieuw leven in, en de frisse bloesems probeerden uit alle macht de kopjes naar de zon op te richten. Rond de blokhut

stonden de paarden, wagens en karren die de vele mannen en vrouwen erheen hadden gebracht. Het was dinsdagochtend, 6 april 1830, de dag die de Heer had gekozen voor de officiële organisatie

FOTOGRAAF: LEE KOCHENDERER

van zijn kerk in de laatste dagen (zie Leer en Verbonden 20:1-2).

In de woonkamer van de hut vroeg de profeet Joseph Smith, toen niet ouder dan 24 jaar, vijf van de aanwezige mannen om samen met hem de nieuwe kerk officieel te organiseren om aan de vereisten van de wet te voldoen. Toen alle aanwezigen in plechtig gebed waren neergeknield, vroeg Joseph hun of ze hem en Oliver Cowdery konden aanvaarden als hun leiders en leraars. Iedereen kon dat. Joseph legde Oliver de handen op en ordende hem tot ouderling in de kerk. Toen ordende Oliver Joseph. In een openbaring, waarin dit alles bekrachtigd

werd, noemde de Heer Joseph een 'ziener, vertaler, profeet, apostel van Jezus Christus, en ouderling der kerk' (LV 21:1).

Het avondmaal werd gezegend en rondgediend. Anderen werden geordend en bevestigd. Aan velen werd de gave van de Heilige Geest verleend, en zijn aanwezigheid vulde het hart van allen. Het huisje vloede over van blijheid en hoop.

Onder degenen die die dag gedoopt werden, bevonden zich de ouders van Joseph Smith, Joseph Smith sr. en Lucy Mack Smith. De jonge profeet was zo overweldigd door de vreugde van die gebeurtenis dat hij helemaal alleen het bos inging en huilde.

De kerk van Jezus Christus was weer op aarde. Zij werd geleid door een profeet van God. Er waren maar een paar leden, eenvoudige mensen, sommigen waren maar heel kort naar school geweest, maar op die dinsdag keken ze met grote moed naar de toekomst, en ze wilden graag over God leren en Hem en zijn kerk dienen. Er zouden fouten gemaakt worden en mensen zouden struikelen, maar het werk zou verder gaan, want de Heer had hun (en ons) beloofd: 'Ik zal allen, die in Mijn wijngaard werken, zegenen met een grote zegen' (LV 21:9). □

Andere pagina: Deze nagebouwde woning van Peter Whitmer sr., op de originele stenen fundamenteën, heeft op beide verdiepingen twee vertrekken.

Boven, links: Naar men aanneemt, is de kerk in een vertrek als dit georganiseerd.

Boven, rechts: Het gebouw van de Wijk Fayette, naast de woning, fungeert als bezoekerscentrum voor de boerderij van de familie Whitmer.

Links: Een groot deel van het Boek van Mormon werd door Joseph Smith en Oliver Cowdery vertaald aan een klein slaapkamertafeltje.

Mijn dagboek

1. Ik heb van m'n moeder een boek met lege bladzijden gekregen. Ik ga een plaatjesboek over mezelf maken. Mama noemt het een dagboek.

2. Ik ga eerst een tekening van mezelf maken, en dan van iedereen in het gezin, ook van onze hond, Flodder. Ik wil ook een tekening maken van de dingen die ik leuk vind.

3. Ik kan nog niet schrijven, dus mama schrijft alle belangrijke dingen op die er met mij gebeuren.

4. Met mijn plaatjesboek zal ik later nog weten wat ik deed en dacht toen ik vier was. Als ik later een mama ben, kan ik mijn dagboek aan mijn kinderen laten zien.

KOEKJESZONDAG

**'Zegeningen [hebt Gij] bestemd
om te worden uitgegoten op hen, die U in uw
huis vereren' (LV 109:21).**

Joeplie! riep André uit toen hij de bak koekjesdeeg zag die zijn moeder in de koelkast deed. 'Dat betekent dat het morgen "koekjeszondag" is!' 'Ja', zei z'n moeder. 'Weet je nog wat je moet doen om deze koekjes te verdienen?'

'Ja hoor. Ik hoef maar één ding te vertellen dat ik in de avondmaalsdienst geleerd heb. Da's makkelijk.'

'Inderdaad, André, eigenlijk is het te makkelijk

voor een grote jongen als jij. Dit keer moet je me drie dingen vertellen die je geleerd hebt.'

'Drie!' André keek nog eens naar het koekjesdeeg. 'Zijn het chocoladekoekjes?'

Z'n moeder knikte. 'Weet je, André, als je langer luistert, kun je ook langer eerbiedig zijn.'

Toen de bisschop de volgende dag na het avondmaal opstond, vergat André helemaal om te luisteren. Hij keek ingespannen in zijn lievelingsboek over

Jezus. Vooral het plaatje van Jezus met de kinderen vond hij mooi. Hij vond het leuk om te denken dat hij een van die kinderen was en dat Jezus naar hem lachte.

Moeder tikte André zachtjes op z'n arm toen de eerste spreker opstond. Het was Sam Jansen, een vriend van Andrés grote broer. André vond Sam aardig omdat hij soms met zijn basketbal mocht spelen. Hij glimlachte naar Sam, en die glimlachte terug! Toen begon hij zijn toespraak. André luisterde goed. Sam zei dat hij geld aan het sparen was om op zending te gaan. *Ik spaar ook*, dacht André. Hij had een spaarpot met drie vakken: een voor z'n tiende, een voor z'n zending, en een voor z'n zakgeld. Hij spaarde z'n zakgeld om een rode vrachtwagen te kopen, net zo een als Tobie had. *Waar is Tobie eigenlijk?* vroeg hij zich af. Hij zag Tobies vader en kleine broertje voor hem, maar Tobie was er niet. Tobie was z'n beste vriend, en hij had André geleerd om z'n schoenveter te strikken. André keek net naar z'n schoenen om te kijken of z'n vetters wel goed vastzaten, toen z'n moeder op z'n rug tikte. *Oei*, dacht André, *ik ben niet aan 't luisteren*.

André zag net dat Sam ging zitten en een andere broeder opstond. Die man heette broeder Willems. Broeder Willems stelde z'n gezin voor, dus keek

André rond of hij ze zag. Z'n gezin en hij waren net in de wijk komen wonen. André vond dat broeder Willems vriendelijke ogen had. Hij zag geen jongens van zijn leeftijd in het gezin, maar wel een klein meisje. André probeerde Tobie te vinden, maar zag hem niet. Wel zag hij z'n vriend Jakob, en zwaaide even naar hem. André voelde de hand van z'n moeder op z'n schouder, dus hij draaide zich weer stiltejes om en zag broeder Willems zijn Schriften opendoen.

Later krijg ik ook de Schriften, dacht André. *Ik wil Schriften met een zwart kaft, net als papa, met bladzijden die zo lekker ritselel als je ze omdraait*. Hij boog opzij en zag dat veel woorden in papa's Schriften met rood onderstreept waren. Dat betekende dat die woorden bijzonder waren.

Broeder Willems las iets voor over de Lamanieten, en André pakte zijn stripboek van het Boek van Mormon en sloeg z'n lievelingsverhaal op, over Samuël de Lamaniet. Hij was nog steeds plaatjes aan 't kijken toen het orgel ging spelen. *Is de dienst nou al afgelopen?* vroeg André zich af. *O nee, het tussenlied*, stelde hij vast terwijl iedereen 'Gods Geest brandt in 't harte' zong. Vooral het refrein zong André hard mee. In het jeugdwerk zei de muziekleidster dat als de kinderen dat refrein zongen, ze net als engeltjes klonken.

Na het lied stond zuster Willems op. Ze had een zachte stem die André deed denken aan zijn jeugdwerklerares. Zijn jeugdwerklerares zei vaak: 'Lieverd van me', en André luisterde of zuster Willems dat ook zou zeggen, maar dat zei ze niet. Ze zei wel een ander woord heel vaak: dankbaar. André telde op z'n vingers dat ze dat wel vijf keer zei!

Zij is wel heel erg dankbaar, dacht André.

Toen ging zuster Willems een beetje huilen. André vond het altijd maar gek als grote mensen in de kerk gingen huilen, maar z'n moeder zei dat mensen soms gingen huilen als ze zich heel blij voelden om hun zegeningen. André besloot z'n eigen zegeningen te tellen. Hij dacht aan z'n nieuwe fiets waarop hij bijna kon rijden, en aan z'n gerbil, Zwartje. Toen dacht hij aan Amanda, z'n kleine zusje, die op papa's schoot lag te slapen. André wilde Amanda een aai over haar krullen geven toen het orgel weer begon te spelen. De dienst was bijna afgelopen! Dit keer kende André het lied niet, maar hij hield het boek voor z'n moeder vast en neuriede zachtjes mee.

Die middag pakte Andrés moeder de bak met koekjesdeeg. 'En, André,' zei ze, 'vertel eens wat je vandaag geleerd hebt.'

André dacht diep na. 'Sam Jansen vertelde dat hij

voor z'n zending spaarde. Hij zei dat als hij op zending gaat, hij me z'n basketbal zal geven! Tof, hè?'

Mama knikte. 'Ja, heel tof. En ik ben blij dat je luisterde toen hij over een zending sprak. Wat heb je nog meer geleerd?'

'Ik heb geleerd dat we een nieuw meisje in onze jeugdwerkklas hebben, ze heet Sara Willems. Haar vader liet haar in de avondmaalsdienst opstaan. In het jeugdwerk zei ze dat ze chocoladekoekjes lekker vond, net als ik!'

Mama glimlachte. 'Oké, André, we zullen dat meetellen. Zullen we haar en de rest van het gezin een paar koekjes brengen vandaag?'

'Ja, leuk.' Andrés ogen glommen. 'En kunnen we er ook een paar naar Tobie brengen? Hij was niet in de kerk vandaag, want hij was ziek.'

'Da's een goed idee,' zei mama. 'Maar je moet me nog één ding vertellen wat je geleerd hebt vandaag.'

Langzaam zei André: 'Nou, zuster Willems zei dat ze dankbaar was voor vijf dingen, en in de kerk kon ik maar drie dingen bedenken waar ik dankbaar voor was. Maar nu weet ik er nog twee.'

'O, wat dan?'

'Ik ben dankbaar voor al m'n vriendjes en voor de chocoladekoekjes die ik aan ze kan geven!' □

CREATIEVE VRIENDEN IN HET NIEUWS

Luis Enrique II Meneses Falla, 7, uit Chiclayo (Peru) doet al zijn vriendjes over de hele wereld de groeten. Hij vindt het leuk om in de Schriften te lezen en gaat graag naar de kerk. Hij vindt het ook leuk om te tekenen en te verven.

José Gregorio Conde Hurtado, 11, uit Valencia, Carabobo (Venezuela) is wegbaner en vindt het jeugdwerk leuk. Hij vindt het ook fijn om te schilderen en te sporten.

Fabiano Chaves Araujo, 12, uit Brasilia (Brazilië), gaat graag elke zondag naar de kerk. Hij geniet van het jeugdwerk en vindt het leuk om toespraakjes te houden en te bidden. Ook leest hij in de Schriften.

Yuka Fukuma, 3, uit Kosugi (Japan) houdt van Jezus Christus. Ze vindt het fijn en naar de kerk te gaan, en wil graag gedoopt worden.

Liheldna de Assis Barbosa, 9, uit de Gemeente Catole, Campina Grande (Brazilië)

Yuji Kirigaya, 6, uit Niigata (Japan) heeft twee zusters en een broer. Hij glijdt graag van de glijbaan af.

Tales de Azevedo E. Vasconcelos, 6, uit Rio de Janeiro (Brazilië), luistert graag naar verhalen uit het Boek van Mormon. Hij weet hoe de profeet heet, en leert de Artikelen des geloofs uit het hoofd. Hij vindt het ook leuk als hij gevraagd wordt om te bidden.

M. Navarro

Manas Murakami, 10, Mobarra, Chiba (Japan) gelooft dat wat God ons zegt, goed is.

Khrisma Solimar Morales Villamizar, 9, uit Valencia, Carabobo (Venezuela), vindt het leuk om te studeren, lezen en schrijven. Ze vindt het ook leuk om thuis mee te helpen. Haar lievelingseten is pannekoeken.

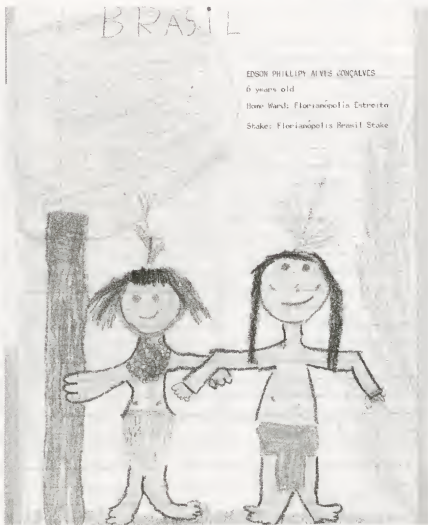
Lolden Herrera

Deisy M. Navarro, 11, woont in Valencia, Carabobo (Venezuela). Haar hobby is met poppen spelen. Haar vader is bij de brandweer.

Lolden Herrera, 11, uit Guacara, Carabobo (Venezuela) houdt van verven, zingen en Schriften lezen. Ook geniet ze van de gezinsavonden.

Edson Phillip Alves Gonçalves, 6, Ring Florianopolis Brazilië

Ik weet . . .

Laurel Rohlffing

En ik heb gezien en getuigd, dat deze de Zoon van God is (Johannes 1:34)

Wat weet jij? Weet jij hoe je heet en waar je woont? Weet jij hoe de kleuren en vormen heten? Weet jij hoe je moet tellen, rekenen en spellen? Als je al wat ouder bent, weet jij dan iets van natuur, geschiedenis en boeken?

Alle kennis is belangrijk, maar de belangrijkste kennis die je ooit kunt

krijgen, is de kennis dat het evangelie van Jezus Christus waar is. Die kennis noemen we een getuigenis. Een getuigenis wordt geopenbaard door de Heilige Geest. 'Want door mijn Geest [zult gij] weten, dat deze dingen wáár zijn' (Ether 4:11).

Door de Heilige Geest kun je weten dat:

1. Jezus Christus de Zoon van onze Hemelse Vader is, en onze Verlosser.

2. Joseph Smith de profeet was door wie God het evangelie van Jezus Christus op aarde heeft hersteld.

3. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de enige ware kerk is.

4. We door een hedendaagse profeet worden geleid.

Iedereen kan een getuigenis krijgen, maar je moet er wel moeite voor doen. Ten eerste moet je er echt een willen. Dan moet je de Schriften bestuderen, de geboden onderhouden, en in geloof bidden om de waarheid te leren. Als je dat gedaan hebt, geeft de Heilige Geest je een rustig, vredig gevoel in je gedachten en je hart, waar-

Vouwen

1. Als ik een getuigenis heb, weet ik dat:

Vouwen

2. Jezus Christus de Zoon van onze Hemelse Vader is, en onze Verlosser (Leer en Verbonden 46:13).

Hier lijmen

3. Joseph Smith de profeet was door wie God het evangelie van Jezus Christus op aarde herstelde (LV 21:1-3, 135:3).

door je weet dat het evangelie waar is.

Als je een getuigenis hebt, kun je, net als Job, getuigen: 'Ik weet dat mijn Verlosser leeft' (Job 19:25).

Instructies

Om je te herinneren aan de belangrijke onderdelen van een getuigenis, knip je de plaatjes langs de buitenrand uit en plak je ze op stevig karton (de plaatjes drie aan drie aan elkaar laten zitten). Kleur de plaatjes, en plak de twee groepjes van drie aan elkaar zodat je één lange strip krijgt. Vouw de plaatjes langs de stippellijntjes om en om als een harmonika, zodat ze kunnen staan. Lees de teksten, en zet de plaatjesstrip dan op een plaats waar je die vaak ziet.

Ideëen voor de participatieperiode

1. Beschrijf gebeurtenissen waarbij onze Zoon Vader Jezus Christus als zijn Zoon voorstelde (zie Matteüs 17:1-5; Marcus 1:9-11; 3 Nephi 11:1-7; Joseph Smith-Geschiedenis 1:11-17).

2. Lees getuigenissen uit de laatste alineas van toespraken van een recente algemene conferentie (zie de conferentienummers van *De Ster*, januari en juli). Laat de kinderen vaststellen welke elementen van een getuigenis in elk daarvan te vinden zijn.

3. Verstop iets in het lokaal en zeg de kinderen dat ze ernaar moeten zoeken, maar vertel niet wat het is. Leg uit dat het gemakkelijker is om iets te vinden als je weet waar je naar zoekt. Het is gemakkelijker om een getuigenis te krijgen als je begrijpt wat het is. Bespreek de vier elementen van een getuigenis die hier afgedrukt staan.

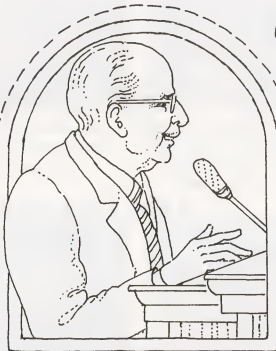
4. Laat de jongere kinderen een tekening maken van wat ze weten of wat ze willen weten als onderdeel van hun getuigenis. Laat hen uitbeelden wat ze moeten doen om een getuigenis te krijgen.

5. Schrijf elke tekst aan de onderrand van de plaatjes op een apart stukje papier. Knip er dan een leg-puzzel van en laat de oudere kinderen die maken.

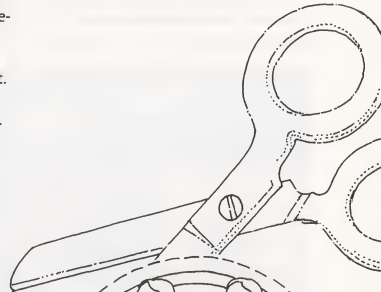

4. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de enige ware kerk is (LV 1:30).

Vouwen

5. We door een hedendaagse profet worden geleid (LV 21:4-5).

Vouwen

6. Dit is het getuigenis dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft! Want wij zagen Hem, en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is (LV 76:22-23).

Broers

Charles W. Hitt

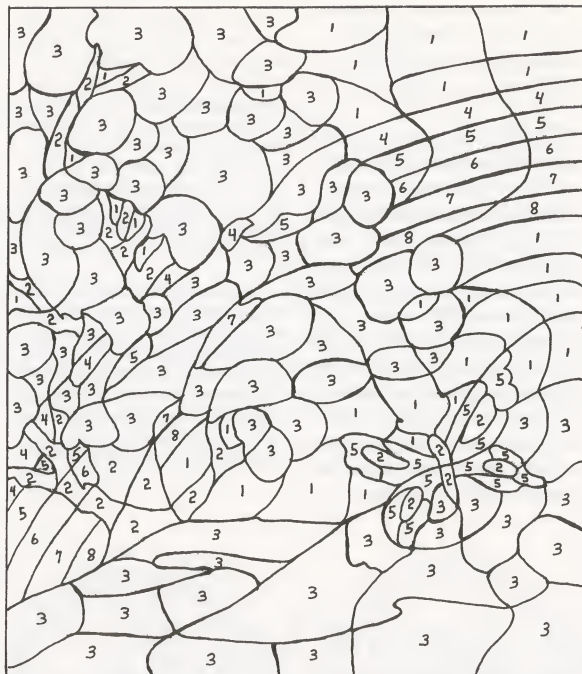
In de Bijbel staan veel verhalen over broers. Lees de volgende beschrijvingen, en kijk of je weet om welke broers het gaat.

1. Abel bracht de Heer een offer dat door Hem aanvaard werd, maar dat van zijn broer werd niet aanvaard. Abels broer werd heel boos en maakte Abel later dood. Hoe heette Abels broer? (Zie Genesis 4:3-8.) _____

2. Jakobs vrouw Rachel had twee zoons. Een van hen, Jozef, werd een heel belangrijk man in Egypte. Hoe heette Jozefs jongere broer? (Genesis 35:24; 41:41.) _____

3. Toen God Mozes naar Farao stuurde, wilde Mozes eigenlijk niet gaan. Uiteindelijk zei God dat Hij Mozes' broer zou meesturen. Hoe heette Mozes' broer? (Zie Exodus 4:10-16.) _____

4. Toen Jezus op een keer in een synagoge had gesproken, stonden de mensen verbaasd over zijn wijsheid, want zij kenden hem alleen als de zoon van een arme timmerman. Toen noemden ze zijn vier broers. Hoe heetten Jezus' vier broers? (Matteüs 13:54-55.) _____

De regenboog

D. A. Stone

'Mijn boog stel ik in de wolken, opdat die tot een teken zij van het verbond tussen Mij en de aarde' (Genesis 9:13).

Na de zondvloed beloofde God aan Noach dat de aarde nooit meer overstroomd zou worden door een vloed. De regenboog is het symbool van die belofte (zie Genesis 9:9-15).

Kleuren: (1) lichtblauw, (2) bruin, (3) donkergroen, (4) rood, (5) geel, (6) lichtgroen, (7) blauw, (8) paars

Broers: (1) Kain, (2) Benjamín, (3) Aatron, (4) Jakobus, Jozef, Simon en Judas.

KONING BENJAMIN

ILLUSTRATORS: JERRY THOMPSON, ROBERT T. BARRETT,
HAERY ANDERSON

Koning Benjamin was een rechtvaardige Nephitische koning. Met de hulp van andere goede mannen, zorgde hij voor vrede in het land. (De woorden van Mormon 1:10, 17-18)

Toen koning Benjamin oud werd, wilde hij de mensen in het land Zarahemla toespreken. Hij wilde hen zeggen dat zijn zoon Mosiah de volgende koning zou worden. (Mosiah 1:9-10)

De gezinnen kwamen uit het hele land naar de tempel. Ze zetten hun tent zo neer dat ze door de opening de tempel konden zien. (Mosiah 2:1, 5-6)

Koning Benjamin stond op een toren zodat de Nephieten hem konden horen. (Mosiah 2:7, 9)

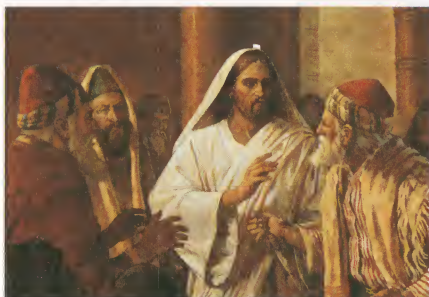
Hij zei z'n volk dat hij hard had gewerkt om in zijn eigen onderhoud te voorzien en hen te dienen. Hij zei dat we God dienen door elkaar te dienen. (Mosiah 2:14, 17)

Koning Benjamin zei z'n volk Gods geboden te gehoorzamen. Hij zei dat de mensen die getrouw blijven, gelukkig zullen zijn en eens bij God zullen wonen. (Mosiah 2:41)

Koning Benjamin zei dat Jezus Christus gauw op aarde geboren zou worden. Zijn moeder zou Maria heten. (Mosiah 3:5, 8)

Jezus zou wonderen doen. Hij zou zieken genezen en doden opwekken. Hij zou blinden laten zien en doven laten horen. (Mosiah 3:5)

Koning Benjamin zei dat Jezus zou lijden voor de zonden van alle mensen. Iedereen die zich bekeert en in Jezus gelooft, zal vergeving ontvangen. (Mosiah 3:7, 11-12)

Koning Benjamin zei de Nephieten dat slechte mannen Jezus zouden slaan. Ze zouden Hem kruisigen. (Mosiah 3:9)

Hij zei dat Jezus drie dagen later op zou staan. (Mosiah 3:10)

Na koning Benjamins toespraak vielen de Nephieten op de grond. Ze hadden er spijt van dat ze gezondigd hadden, en wilden zich bekeren. (Mosiah 4:1)

De mensen geloofden in Jezus Christus, en baden om vergeving. (Mosiah 4:2)

De Heilige Geest vervulde hun hart. Ze wisten dat God hen vergeven had en van hen hield. Ze voelden vrede en vreugde. (Mosiah 4:3)

Koning Benjamin zei de mensen dat ze in God moesten geloven. Ze moesten begrijpen dat God alle dingen had gemaakt, en dat Hij wijs en machtig is. (Mosiah 4:4, 9)

Hij zei de mensen dat ze nederig moesten zijn en elke dag moesten bidden. Koning Benjamin wilde dat zijn volk altijd aan God zou denken en getrouw zou blijven. (Mosiah 4:10-11)

Koning Benjamin zei tegen de ouders dat ze hun kinderen geen ruzie moesten laten maken. (Mosiah 4:14)

Hij zei hun dat ze hun kinderen moesten leren om gehoorzaam te zijn, en van elkaar te houden en elkaar te dienen. (Mosiah 4:15)

Hij zei de mensen dat ze op hun gedachten, woorden en daden moesten letten. Hij zei dat ze getrouw moesten zijn en de rest van hun leven Gods geboden moesten onderhouden. (Mosiah 4:30)

Koning Benjamin vroeg hen of ze zijn woorden geloofden. Ze zeiden allemaal dat ze dat deden en dat de Geest van de Heer hen veranderd had. Ze wilden geen slechte dingen meer doen. (Mosiah 5:1-4)

Ze deden toen allemaal een belofte. Ze sloten een verbond dat ze Gods geboden zouden onderhouden. Koning Benjamin was erg blij. (Mosiah 5:5)

Koning Benjamin wijdde zijn zoon Mosiah als koning. Drie jaar later stierf koning Benjamin. (Mosiah 6:3-5)

Mosiah was een goede koning, net als zijn vader. Hij werkte hard en diende zijn volk. (Mosiah 6:6-7)

Nieuw kerkgebouw in gebruik genomen

Op 17 februari j.l. is dan eindelijk gebeurd waar zoveel leden van de Wijk Rotterdam-Zuid naar uit hadden gekeken: de in gebruikneming van het nieuwe kerkgebouw. Bijna 200 mensen woonden de eerste avondmaalsdienst bij. Wij durven te schrijven dat de Rotterdammers nu een mooi gebouw hebben, met een ruime kapel, recreatiezaal en verschillende klaslokalen. Gaat u zelf maar eens kijken! Het adres: Schoonveld 60, Rotterdam-Zuidwijk.

Het podium in het nieuwe kerkgebouw.

Het nieuwe kerkgebouw aan het Schoonveld in Zuidwijk.

Hoe u kinderen onderwijst hoe zij de invloed van de Geest kunnen onderkennen

Wij doen het zo:

Om de invloed van de Geest te kunnen onderwijzen, dient die Geest eerst aanwezig te zijn. Bij ons thuis dient een speciale geestelijke sfeer te heersen -

* door de manier waarop we met elkaar omgaan.

* door de taal die we gebruiken.

* door de prenten en foto's die aan de muur hangen.

* door de boeken die we lezen en de films waarnaar we kijken.

* door de muziek die we spelen of beluisteren.

Zelfs onze kleinste kinderen worden geleid door het licht van Christus. En door hun te

leren echt te luisteren en te gehoorzamen aan deze diep innerlijke gevoelens, bereiden we de weg voor om door de Heilige Geest geleid te worden.

Sta stil bij de gevoelens die ze ervaren -

* na een gebed.

* bij het zien van de mooie natuur.

* nadat ze iets met iemand gedeeld hebben.

* nadat ze een dienst verricht hebben

* bij een doopdienst of andere geestelijke ervaring

* na het geven van een getuigenis

* na het zingen van lofzangen

Op die manier zullen ze de invloed van de Geest leren herkennen en ook wij zullen opgebouwd, versterkt en verbaasd staan van de geestelijke ervaringen van onze kinderen.

**Linda Buysse-Vergauwen
Gemeente St. Niklaas**

Ik denk dat kleine kinderen van de geboorte af al een zuiver gevoel hebben van de Geest. Van kleins af aan leren ze al met hun gevoel van goed en kwaad omgaan en is dat gevoel sterk in hen aanwezig.

Jammer genoeg brengt het vorderen van de leeftijd de mogelijkheid met zich mee je gevoelens te onderdrukken. Daarom denk ik dat het belangrijk is een goede sfeer in huis te creëren. Een sfeer waarbij gezocht en gelegenheid gegeven wordt voor de invloed van de Geest. Samen bidden en in de Schriften studeren, maar ook het ge-

ven van je getuigenis zal de kinderen leren welk gevoel het geeft als de Geest aanwezig is.

Waarschijnlijk is het zelfs noodzakelijk de kinderen te leren dat alle gevoelens in je toegelaten en gerespecteerd mogen worden, om ervan te leren en juist mee om te gaan. Hopelijk leren wij hen op deze manier het gevoel van de Geest te onderkennen.

**Joan Ahrens
Gemeente Nijmegen**

De Heiland gaf ons een volmaakt voorbeeld. Hoewel wij niet volmaakt zijn, zijn wij voor onze kinderen wel een

voorbeeld, goed of slecht. Als onze kinderen zien dat wij proberen de geboden te onderhouden en naar de Geest te luisteren en zien dat wij daardoor geleid, gesteund, geïnspireerd en getroost worden, zullen zij dat ook willen ondervinden. Maar zij zien natuurlijk niet al onze ervaringen. Wij moeten over onze geestelijke ervaringen spreken met onze kinderen. Ze vertellen hoe wij ons voelden, ons getuigenis daarover geven. Zij zullen al deze ervaringen onthouden en, net als Maria, in hun hart bewaren.

Als een vader of moeder een zegen vraagt, voor een examen of iets waarvoor zij denken extra steun nodig te hebben, zullen de kinderen dat overnemen, helemaal als zij merken hoe dat werkt. Aan het begin van elk nieuw schooljaar krijgen wij allemaal een zegen van mijn man. De kinderen vinden dit heel belangrijk en iedereen luistert met de grootst mogelijke aandacht, niet alleen naar zijn eigen zegen, maar ook naar die van de anderen.

Twee van onze kinderen, ze waren nog jong, logeerden ergens toen wij naar de temple gingen. Een van hen viel in een bramenstruik en de andere zei hem mee te gaan naar de slaapkamer om samen te bidden. Hij begreep dat ze daardoor geholpen en getroost zouden worden.

Een van de andere kinderen had problemen met zijn fiets toen hij zijn krantenwijk deed. Hij moest nog een heel eind en op een dorp zijn de afstanden toch wel groot. Zijn ketting was helemaal vastgelopen. Hij bad en kreeg als antwoord dat hij gewoon verder kon fietsen. Hij bad nog een keer met hetzelfde gevolg. Hij stapte op zijn fiets en er was niets meer aan de hand. Dat is heel duidelijk het beginsel: klopt en u zal worden opengedaan. Wij moeten onze kinderen leren kloppen en die klopmomenten leren herkennen.

Kinderen mogen ook best weten dat ouders hard moeten werken om die Geest altijd waardig te zijn en dat zij ook het gevoel kennen dat zij de Geest niet goed verstaan, maar dat ons altijd weer de kans wordt gegeven om opnieuw te leren luisteren.

Ina de Jonge
Wijk Groningen

Schrijf ons!

juni: Hoe u gelukkig kunt zijn ondanks moeilijke omstandigheden
juli: Hoe u actief kunt blijven wanneer uw partner minder-actief of geen lid is

augustus: Hoe u liefdadig kunt zijn zonder lukraak geld uit te geven
september: Hoe u zelfvertrouwen kunt ontwikkelen, terwijl u toch op de Heer blijft vertrouwen

Heeft u goede ervaringen of praktisch succes met een van de bovenstaande onderwerpen? Laat de lezers van De Ster erin delen. Schrijf (ongeveer 100-150 woorden) naar het Kerkelijk Vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE NIEUWEGEIN, telefax 03402-45883. De redactie behoudt zich het recht voor de bijdragen te redigeren en in te korten; ze worden niet teruggestuurd. De gebruikte bijdragen moeten niet gezien worden als officiële kerkleer. Ze moeten steeds 6 weken voor de verschijningsdatum in ons bezit zijn.

Hoe doe ik het:

1. Creëer thuis een geestelijke sfeer

2. Wees een goed voorbeeld voor uw kinderen

3. Bespreek uw geestelijke ervaringen met uw kinderen

4. Leer uw kinderen omgaan met hun diepste gevoelens

In het zendingsveld

Amerika

Paula Andriessen, Utah Salt Lake Mission, 7938 South 3500 East, Salt Lake City, Utah 84121, USA
Jeroen Dekker, Washington Seattle Mission, PO box 3887, Bellevue, Washington 98009, USA
Jan Dijkwel, Utah Ogden Mission, 7938 South 3500 East, Salt Lake City, Utah 84121, USA
Johanna Dusseljee, Arizona Phoenix Mission, 6265 North 82 Nd Street, Scottsdale, Arizona 85250, USA
Devin Hale, Colorado Denver Mission, 2000 E. Easter Avenue, Suite 303, P.O. box 2674, Littleton, Colorado 80122, USA
Johan Jansen, California Santa Rosa Mission, 2300 County Center Drive, bldg A 129, Santa Rosa, California 95403, USA
Eric Mac Lean, Ohio Columbus Mission, 5025 Arlington Center, Suite 30, P.O. Box 20130, Columbus, Ohio 43220, USA
Esther Mulder, Minnesota Minneapolis Mission, 5931 West 96th Street, Bloomington, Minnesota 55438, USA
Mel Oppermann, North Carolina Charlotte Mission, 6407 Idlewild, suite 533, Charlotte, North Carolina 28212, USA
Jos Rutten, Texas Houston East Mission, 820 South Friendswood Drive, suite 100, Friendswood, Texas 77546, USA
Kenneth Vernes, Utah Salt Lake Mission, 7938 South 3500 East, Salt Lake City, Utah 84121, USA

Frankfurt-tempel

Pieter den Brouwer, Frankfurt-tempel, Talstrasse 10, 6382 Friedrichsdorf 1, Duitsland
F. de Juncker, Frankfurt-tempel, Talstrasse 10, 6382 Friedrichsdorf 1, Duitsland
Bep van Wijk, Frankfurt-tempel, Talstrasse 10, 6382 Friedrichsdorf 1, Duitsland

Europa

Rodrigo Fuenzalida, Zendingsgebied Amsterdam Nederland, Noordse Bosje 16, 1211 BG Hilversum, Nederland
Koonaard Gijssels, Zendingsgebied Antwerpen België, Appelmansstraat 24, B-2000 Antwerpen
Nel de Hoog, Zendingsgebied Amsterdam Nederland, Noordse Bosje 16, 1211 BG Hilversum, Nederland
Eddy Martens, Mission Dresden Deutschland, Tiergartenstrasse 40, Postschliessfach 256, Dresden, O-8020 Bondsrepubliek Duitsland
Boris van Monsjou, Mission Dresden Deutschland, Tiergartenstrasse 40, Postschliessfach 256, Dresden, O-8020 Bondsrepubliek Duitsland
Joeri Mulder, Zendingsgebied Antwerpen België, Appelmansstraat 24, B-2000 Antwerpen
Remy van der Put, Mission Française de Paris, 23, rue du Onze Novembre, 78110 Le Vésinet, Frankrijk

Nieuwgeroepen zendinge

Petra Riem meldde zich op 21 maart j.l. bij het opleidingsinstituut in Lingfield, waarna zij doorreisde naar het Zendingsgebied Leeds Engeland.

Groot-Brittannië

Aldrin Esser, England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire LS 18 5 BJ, Engeland
Marco Gunster, England London South Mission, 484 London Road, Mitcham, Surrey CR4 4ED, Engeland
Dennis Hulleman, England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altringham, Cheshire WA15 7UP, Engeland
Esther de Kock, England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altringham, Cheshire WA15 7UP, Engeland
Louky Kramer, England Manchester Mission, Paul House, Stockport Road, Timperley, Altringham, Cheshire WA15 7UP, Engeland
Ricardo Maxwell, England London Mission, 64-68 Exhibition Road, Londen SW7 2PA, Engeland
John Muntinga, England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol BS9 3BH, Engeland
Alexandra Onstein, England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol BS9 3BH, Engeland
Steven van Rangelrooy, England London Mission, 64-68 Exhibition Road, Londen SW7 2PA, Engeland
Petra Riem, England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire LS18 5BJ, Engeland
Robert Teske, England Bristol Mission, Southfield House, 2 Southfield Road, Westbury on Trym, Bristol BS9 3BH, Engeland
Hans Venstra, England Leeds Mission, Technocentre, Station Road, Horsforth, Leeds, Yorkshire LS18 5BJ, Engeland

Indien er een adres cq. verkeerd vermeld is neem dan a.u.b. contact op met het Kerkelijk Vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE NIEUWEGEIN, Nederland.

EEN GETUIGENIS ONTWIKKELEN

'ALLES WAT GOED IS
(. . .) AANNEMEN'

ILLUSTRATOR: RON PETERSON

De profet Mormon richtte zijn woorden 'tot u, die tot de kerk behoort, en die vreedzame volgelingen van Christus zijt' (Moroni 7:3). Vervolgens stelde hij de leden van Christus' kerk de volgende vraag: 'Hoe is het mogelijk, dat gij alles, wat goed is, kunt aannemen?' (Moroni 7:20.) Het eenvoudige maar toch zo belangrijke antwoord dat hij gaf, is geloof: 'En aldus namen zij door geloof alles aan, wat goed is' (Moroni 7:25).

In een wereld met zoveel verwarring en zoveel mensen die naar antwoorden zoeken, verdient dat antwoord ernstige overweging.

Mormon legde uit: '(. . .) zij, die geloof in [e Heiland] hebben, zullen alle goede dingen aanhangen' (Moroni 7:28). Eén vrucht van ons geloof is dat we naar de belangrijkste zaken van het leven zullen streven. Nog een vrucht is dat de Geest ons in staat stelt om alles te volbrengen wat wij behoren te

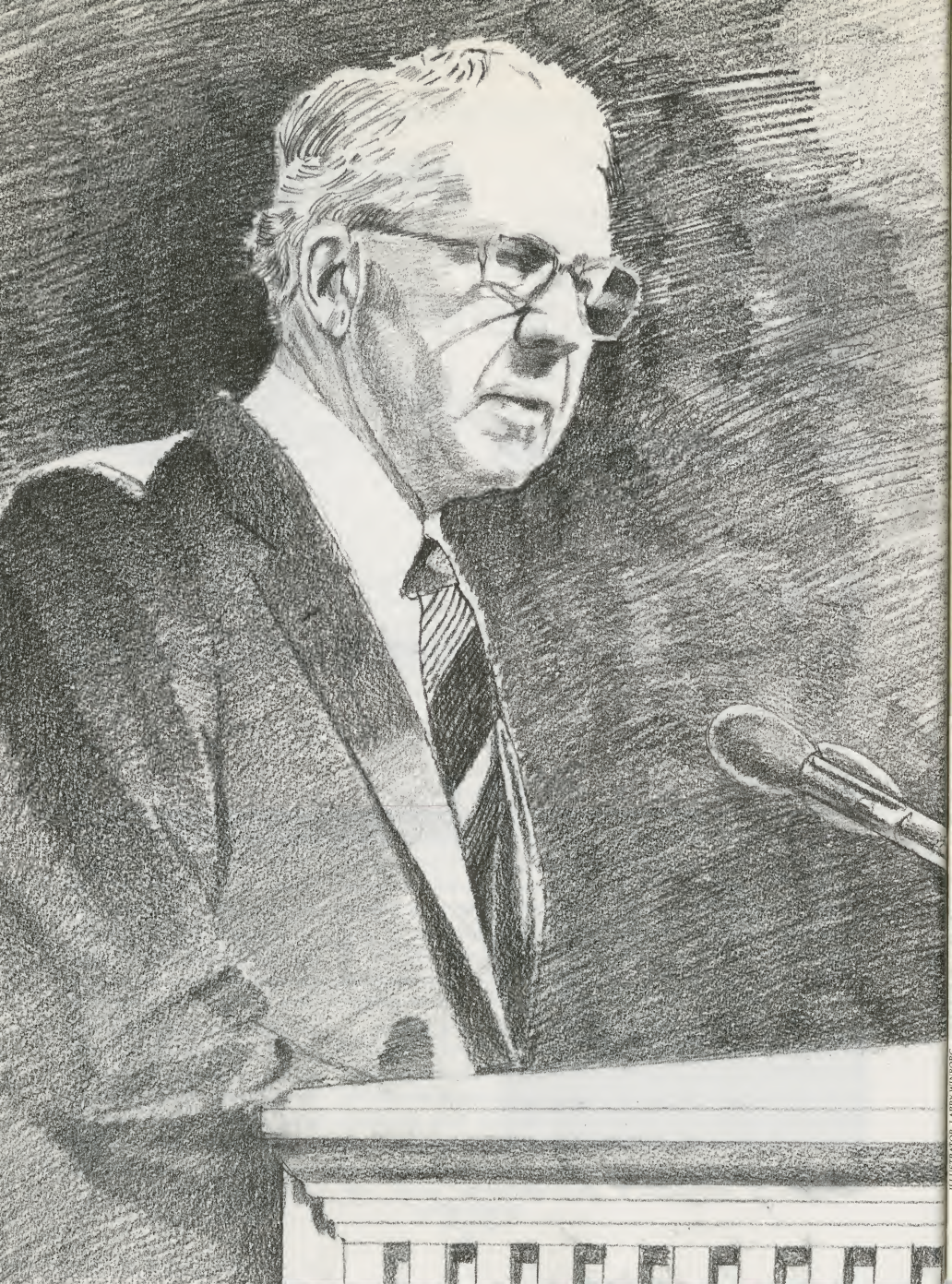
doen. Mormon haalde de Heiland als volgt aan: 'En Christus heeft gezegd: Indien gij geloof in Mij zult hebben, zult gij macht hebben om alles te doen wat nuttig is in Mij' (Moroni 7:33).

Mormon stelde de heiligen nog een belangrijke vraag: 'Hoe kunt gij tot geloof komen, wanneer gij geen hoop hebt?' (Moroni 7:40.) Om een getuigenis te ontwikkelen, moeten we behalve geloof ook hoop hebben. Mormon leert ons: 'Daarom moet iemand, indien hij geloof heeft, noodzakelijk hoop hebben; want zonder geloof kan er geen hoop zijn' (Moroni 7:42). En zo werken geloof en hoop samen om elkaar te versterken en een getuigenis te laten groeien en bloeien.

Om een getuigenis te ontwikkelen, moeten we het verlangen daartoe hebben en kiezen doen die ons geloof en onze hoop vergroten. Wanneer wij verlangen 'alles, wat goed is' aan te nemen, zullen wij noodzakelijkerwijs kiezen voor

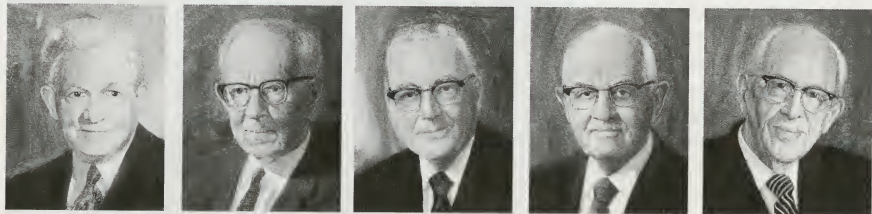
handelingen die ons geloof zullen vergroten:

- We plannen tijd voor zinvol gebed.
 - We gedenken en vernieuwen onze verbonden regelmatig door deel te nemen aan het avondmaal en de tempel te bezoeken.
 - We gebruiken de Schriften als onze 'persoonlijke wegenkaart' om ons bij al ons doen en laten te leiden.
 - We sluiten vriendschap met mensen die ons zullen helpen om ons getuigenis te ontwikkelen.
 - We zorgen ervoor dat dienstbetoon deel uitmaakt van ons dagelijks levenspatroon.
- Een getuigenis ontwikkelen is niet altijd eenvoudig. Het is een proces waarbij we ons misschien weleens mismoedig zullen voelen. Maar naarmate wij ernaar streven geloof en hoop te ontwikkelen en leren dankbaar te zijn voor de uitdagingen van de sterfelijkheid, zal ons getuigenis groeien. □

Ouderling Marvin J. Ashton
van het Quorum der Twaalf

EEN ZOETE, VOLMAAKT ZACHTE STEM

De profeten die ik zo goed heb gekend, hebben geroepen en aangemoedigd met een volmaakt zachte stem en geest. Ik dank God voor hen.

Een van de grote zegeningen in mijn leven is de kans die ik heb gehad om nauw samen te werken met diverse presidenten van de kerk. Onder de vele andere grote eigenschappen die zij vertonen, heb ik gemerkt dat het nederige mannen zijn, als leiders rustig, zachtaardig, beminnelijk en vriendelijk in de omgang.

Persoonlijke ervaringen met hen hebben mij tot grotere waardering gevoerd voor de inhoud van Helaman 5:30: 'Zij hoorden deze stem

en bemerkten, dat het geen geluid des donders, noch een geluid van groot geweld was, maar ziet, *een zoete, volmaakt zachte stem*, als het ware een fluistering, en ze drong toch door tot in het binnenste der ziel.' (Cursivering toegevoegd.)

Ik stel u voor goed te luisteren naar uw leiders, die met zachte stem en nederige woorden hun taak verrichten. We worden te vaak geïmponerd door het luidruchtige, het schreeuwerige, het dramatische. Onze leden worden weleens weggevoerd van het pad dat tot

succes voert omdat zij zich laten leiden door het opzienbarend en kunstmatige licht. Maar al te vaak in ons drukke hedendaagse bestaan slaan we de rustige raad van onze leiders, en van hen die ons met zachte woorden willen besturen, in de wind.

Ik heb het bijzondere voorrecht genoten de laatste te zijn die president David O. McKay voor zijn dood als algemeen autoriteit riep. Toen ik bij hem thuis was, bleek hij hoogbejaard en lichamelijk zeer zwak te zijn: zijn lichaam was

broos, zijn stem zacht en hij had moeite met de formulering van zijn gedachten. Ik wachtte rustig af tot president McKay mij bekend zou maken waarom hij mij had laten komen. En ten slotte zei hij, met een zoete, volmaakte zachte stem: 'Ik wil dat u mij helpt.' Dat was de uitnodiging die ik ontving, de roeping om algemeen autoriteit te worden. Het was een van mijn onvergetelijke, rustige ervaringen met president David O. McKay.

Ik verliet zijn woning met het gevoel een beter inzicht te hebben gekregen in de manier waarop de Heiland zijn medewerkers roept. Of het nu aan de oever van de zee van Galilea is, of waar ook in het dagelijks leven, ik weet zeker dat zijn uitnodiging kon worden samengevat met de woorden: 'Ik wil dat u mij helpt door het evangelie te verkondigen en mijn bijzondere getuige te zijn.' Deze ervaring, ruim twintig jaar geleden, zorgde voor een nauwe band met president McKay, een man die ik door de jaren heen heb liefgehad, bewonderd en gerespecteerd.

Ik zal hem altijd dankbaar zijn voor de rustige manier waarop hij mij riep en liet weten van mij te verwachten dat ik samen met hem een bijzonder werk zou verrichten. Ik zette een punt achter mijn beroep en zakenleven om hem, de profeet, bij te staan. Met ootmoedig ontzag denk ik terug aan de dag dat hij mij riep met een fluistering die doordrong tot in het binnenste van mijn ziel.

Ik heb mijn leven lang groot respect gehad voor president Jo-

seph Fielding Smith als schriftgeleerde, historicus en schrijver. Zijn levensstijl werd gekenmerkt door nauwgezetheid en vastberadenheid. Toen ik lid werd van de Raad der Twaalf na twee jaar als assistent van de Twaalf te hebben gewerkt, was het een vreugde en zegen voor mij om zijn grote liefde en respect te ervaren, niet alleen voor God, maar ook voor allen met wie hij omging. Hij was zo vriendelijk, maar tegelijkertijd leidde hij met visie en met nauwgezette toewijding. Hij nam altijd de tijd om zijn waardering kenbaar te maken, niet alleen aan zijn Hemelse Vader, maar net zo goed aan zijn medewerkers. De vriendelijke manier waarop hij mij te allen tijde aanmoedigde, zal mij altijd bijblijven. Hij hield van de Heer, en de Heer hield van hem. Ook hij riep mij met een zoete, zachte stem waar grote kracht uit sprak.

Ik werd door de profeet Joseph Fielding Smith tot apostel geordend en als lid van de Raad der Twaalf aangesteld. De opdrachten die ik bij die gelegenheid ontving, staan mij nog zeer duidelijk bij, in het bijzonder de opdracht om door voorbeeld, door het woord en door vriendelijkheid een bijzondere getuige te zijn. Er werd mij ook op het hart gedrukt te luisteren naar de zachte stem van de Geest, die voortaan met grotere kracht en vaker zou komen.

Joseph Fielding Smith ontving zijn patriarchale zegen van de patriarch Joseph D. Smith in 1913. Die lieflijke en tedere zegen omvatte de belofte dat hij bij zijn verdediging van de goddelijkheid van de zen-

ding van de profeet Joseph Smith nooit zou worden overwonnen: 'U bent, meer dan velen van uw medemens, gezegend met het vermogen om de beginselen van de waarheid te begrijpen, te analyseren en te verdedigen; en er zal een tijd komen dat het door u bijeengebrachte bewijs zal dienen als een verdedigingsmuur tegen hen die trachten, en zullen trachten, het bewijs van de goddelijkheid van de zending van de profeet Joseph Smith te vernietigen; en bij die verdediging zult u nooit overwonnen worden.'

In de jaren dat ik met hem heb samengewerkt, heb ik heel dikwijls de intense kracht gevoeld van president Joseph Fielding Smith die zijn taak verrichtte in alle vriendelijkheid en met zachte stem.

Van alle leiders die ik ooit heb gekend, was president Harold B. Lee een van de spiritueelste. Het was alsof hij voortdurend de influisteringen van de Geest hoorde. Hij moedigde mij aan om in alle vriendelijkheid en kalm geduld leiding te geven.

President Lee heeft grote invloed op mijn leven gehad. Onder andere door zijn voorbeeld heeft hij mij en anderen aangemoedigd om rustig en onbevreesd de problemen te benaderen en op te lossen die voortvloeien uit persoonlijk gedrag. Tegelijkertijd was hij voor mij een toonbeeld van de hartelijkheid en vriendelijkheid die mijn omgang met alle mensen dient te kenmerken, ongeacht waar ze vandaan komen of wat ze hebben gedaan. Dagelijks contact met president Lee

President Lee verzocht mij het hoofd van de bewuste broeder met gewijde olie te zalven. Ik deed dat in alle nederigheid en met een gevoel van onbekwaamheid.

gen. Ik had het gevoel dat hij hem graag volkomen herstel en gezondheid wilde beloven, maar bij het uitspreken van de verzegeling bleven die woorden achterwege. Naarmate de seconden voorbijgingen, werd het duidelijk dat hij niet alleen verontrust was, maar al tastende zocht naar een aanwijzing die positief en geruststellend zou zijn, niet alleen voor de patiënt, maar ook voor de andere aanwezigen die zich ernstige zorgen maakten over diens lichamelijke gesteldheid. President Lee heeft die man geen gezondheid, kracht en genezing beloofd. Hij sprak bemoedigende woorden en wees op fundamentele beginselen van het evangelieplan, maar de belofte van gezondmaking bleef uit.

Onmiddellijk na die ervaring nam president Lee mij mee naar een andere kamer en vroeg mij zachtjes: 'Marvin, hij wordt niet beter, hè?' Ik antwoordde: 'Nee, president Lee. Ik kon goed merken dat u hem zo graag die zegen had willen beloven, maar kennelijk zal het anders gaan.' Ik herinner mij zijn slotopmerking toen wij ons buiten het gehoor van de familieleden begaven: 'De Heer heeft andere plannen, en Hij bepaalt niet alleen wat wij beloven, maar ook wat er zal gebeuren.'

leerde mij dat hij onwrikbaar en volkomen objectief kon zijn, hoewel hij tegelijkertijd een van de tederste harten had die ik ooit heb meegemaakt.

Een onvergetelijke en beangstigende ervaring die ik eens heb gehad met president Lee, was toen hij mij bij hem thuis uitnodigde om een zegen te geven aan een wederzijdse vriend die heel ziek was. Toen we met enkele van de familieleden bij elkaar waren, verzocht president Lee mij het hoofd van de

bewuste broeder met gewijde olie te zalven. Ik deed dat in alle nederigheid en met een gevoel van onbekwaamheid. De rijke geestelijke ervaring dat een profeet van God een zalving die ik had verricht, zou verzegelen, was mij nog nooit te beurt gevallen. Zelfs vandaag nog kan ik mij president Lee's verzegeling van die zalving levendig voor de geest roepen. Ik kreeg de indruk dat hij worstelde om de juiste woorden en leiding te vinden om die goede broeder te kunnen bemoedi-

President Spencer W. Kimball was een profeet van de liefde. Hij hield van God, van onze Heiland Jezus Christus, en van alle mensen. Hij was een voortdurend voorbeeld van hartelijkheid en van een liefde als die van Christus. Zijn stem was altijd van een volmaakte zachtheid, soms zelfs zachter dan een fluistering. Hij was altijd beminnelijk, vastberaden en onbevreesd. Er was een periode in zijn leven dat hij, wegens keelkanker, helemaal niet kon spreken.

President Kimball was een van de vriendelijkste, moedigste mannen die ik in mijn hele leven ooit heb ontmoet. Zijn vermogen om de problemen van het leven en zijn te-leurstellingen en successen met de juiste houding tegemoet te treden, zal ik nooit vergeten. De manier waarop hij leiding gaf, was zo aangenaam, zo nederig en zo oprecht. Zijn fluisterstem doordrong het hart van allen die wilden luisteren.

Op zekere dag, toen ik 's ochtends vroeg de telefoon aannam, herkende ik de zachte stem van president Kimball aan de lijn. Toen ik hem had begroet, hoorde ik hem met zijn fluisterstem zeggen: 'Marvin, ik wil iets met je bespreken. Zou je 't erg vinden als ik nu gelijk naar boven kom zodat we in jouw kantoor kunnen praten?' Ik zei: 'President Kimball, als u iets met mij wilt bespreken, kom ik meteen naar uw kantoor. Vindt u dat een goed idee?' En hij antwoordde op zijn beminnelijke manier: 'Zou je inderdaad zo goed willen zijn?'

Hoffelijk, vriendelijk en bereid aller dienaar te zijn, dat was de aan-

pak van deze leider die nooit eisen stelde of de invloed van zijn machtige roeping gebruikte om te bepalen wat mensen moesten doen of hoe zij op hem moesten reageren. Hij had bij deze gelegenheid kunnen zeggen: 'Marvin, met president Kimball. Kom onmiddellijk naar mijn kantoor.' Hij bezat de macht, het gezag en het recht om mij op te dragen waar dan ook en onder welke omstandigheden dan ook bij hem te komen, maar de woorden die sprak zei toen ik aanbod naar zijn kantoor te komen, klinken nog in mijn oren: 'Zou je inderdaad zo goed willen zijn?' Hij had de benaderingswijze, de deemoed, de mildheid en de liefde die in staat waren ons allen ertoe te inspireren hem te steunen en lief te hebben onder alle omstandigheden.

Enkele dagen voor hij stierf was hij aanwezig op de vierde verdieping van de tempel, samen met de andere leden van het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf. Hij was zo zwak en broos, dat hij alle reden had om afwezig te zijn. Voor de vergadering begon, liepen de leden van de Twaalf langs zijn stoel om hem de hand te schudden en hem te begroeten. Hij reageerde nauwelijks, zo uitgeput was hij na alles wat zijn ziekbed de maanden daarvoor van hem had gevergd. Zijn vermogen om te communiceren of op enigerlei wijze te reageren op de situatie waarin hij zich op dat moment bevond, was zo goed als nihil. Zijn gehoor was zeer beperkt, zijn gezichtsvermogen verminderde snel, zijn broze lichaam deed overal pijn. Toen ik zijn hand in de

mijne nam en weinig of geen tegen-druk voelde, kneep ik er zachtjes in en zei: 'President Kimball, Marvin Ashton hier.' Hoe zou ik ooit zijn laatste woorden tegen mij kunnen vergeten? Hij keek een heel klein beetje omhoog en fluisterde zachtjes: 'Marvin Ashton, ik hou van je.'

President Ezra Taft Benson is een bijzondere vriend van mij. Hij is mij lief en ik heb respect voor zijn manier van leven en leiding geven. Hij heeft mij altijd laten merken dat hij vertrouwen in mij heeft. Dat vertrouwen zijnerzijds heeft mij in staat gesteld, als ik ergens in de kerk aan 't werk was, om rechtvaardige beslissingen te nemen en de juiste mensen te roepen omdat ik wist dat hij dat ook van mij verwachtte.

Ik bewonder de manier waarop hij alle mensen, niet alleen zijn medewerkers op de hogere niveaus van de kerk, maar alle leden, aanspoort om niet alleen ijverig aan de opbouw van Gods koninkrijk te werken, maar ook om hun eigen leven te verbeteren. Hij is een man van onvoorwaardelijke gehoorzaamheid. Ik zie hoe hij precies dat rechtvaardige pad volgt dat de Heer hem heeft opgedragen de leden te wijzen en hen daarop voor te gaan. Ik heb de tranen gezien die hij, zonder zich ervoor te schamen, heeft gestort wanneer hij sprak over het wonder, de inhoud en de toekomst van het Boek van Mormon. Wanneer degenen onder ons die nauw met hem samenwerken grote beslissingen moesten nemen, gaf president Benson altijd de wijze raad: 'Laten wij doen wat het beste

President Ezra Taft Benson is een bijzondere vriend van mij. Hij is mij lief en ik heb respect voor zijn manier van leven en leiding geven.

Als president van de kerk leidt hij met onwankelbaar geloof, met overredingskracht, met zachte stem en met doordringende deemoed. In alle jaren dat ik hem heb meegemaakt, heb ik hem nog nooit zijn stem horen verheffen als hij gekwetst of teleurgesteld was. Ik heb gezien hoe hij mensen terechtwees en leidde in alle mildheid, geduld en zuivere liefde. Hoe vriendelijk maar toch krachtig zijn zijn woorden en zijn leiding steeds geweest.

Deze vijf profeten die ik zo goed heb gekend, hebben geroepen en aangemoedigd met een volmaakte zachte stem en geest. Ik dank God voor hen en ik bid Hem ons te helpen er altijd aan te denken dat ware leiders altijd leiden met een zachte stem, met liefde en met overreding.

Roepingen en aanwijzingen van de profeten van de Heer zijn altijd liefdevol en zonder zelfs maar een zweem van veroordeling. Ik stel van ganser harte voor dat wij hun vriendelijke, liefdevolle leiding aanvaardden wanneer zij ons uitnodigen om in de kerk te werken en ons dagelijks leven op een hoger peil te brengen. □

Bewerking van een toespraak gehouden aan de Brigham Young University te Provo (Utah).

is voor het koninkrijk.' Wij bewonderen en respecteren hem vanwege de grote toewijding die uit zulk een raad blijkt.

Hij is een profeet die rustig bouwt, delegeert en ook van anderen een volkomen toewijding verwacht. Ik herinner me een keer dat ik president Benson opbelde vanuit de ring waar ik naar toe gestuurd was. Er was een moeilijke situatie ontstaan. De omstandigheden waren dermate ernstig dat ik behoefte had aan zijn wijze raad.

Toen ik klaar was met de uiteenzetting van alle feiten en ontwikkelingen, zei hij met geruststellende kalmte en vertrouwen: 'Doe maar wat nodig is. Ik weet dat ik op je kan rekenen en steun je onvoorwaardelijk.'

De stem van president Benson is welhaast een fluistering geworden. Hij leidt het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf, de andere algemene autoriteiten en de hele kerk in een geest van zuivere liefde en volmaakte zachtmoedigheid.

'Luister, luister'

Deborah Smoot

Het was een dag vol ergernis en irritatie geweest, een dag waarop ik het gevoel had dat niemand mijn inspanningen voor ons gezin waardeerde. Al het inpakken, de planning van onze jaarlijkse kampeertocht en bovendien alle voorbereidingen waren aan mij overgelaten. Mijn man, David, chirurg in opleiding, had het voor vanzelfsprekend aangenomen dat ik alle details van de tocht voor mijn rekening zou nemen. Hij was tot ver na onze geplande vertrektijd in het ziekenhuis gebleven.

Nog voordat we de stad uit waren, waren de kinderen al rusteloos, het stilzitten op de achterbank beu. Toen David zei dat ik niet genoeg spelletjes had ingepakt om de kinderen bezig te houden in de auto, gaf ik hem een boos weerwoord.

'Ze is alleen maar boos op papa', legde Owen van tien uit aan zijn kleine zusje. Ik zette toen een cassettebandje met jeugdwerklidjes aan voor de kinderen en bleef verder, slecht gehumeurd, zwijgen.

Maar de vreugde van de jeugd-

werklidjes was aanstekelijk. Eén voor één begonnen de gezinsleden mee te zingen, totdat ook mijn eigen boosheid wegsmolte en ik het niet kon weerstaan het refrein mee te zingen: 'Luister, luister, de Heilige Geest wil fluisteren, luister, luister naar die zachte stem.' Hoe snel veranderde de muziek toen de stemming van ons kleine gezinnetje op dat lange stuk snelweg! Hoe snel en hoe goed op tijd!

'We moeten omkeren', zei David toen de laatste noot van het refrein weggestorven was.

'Waarom?' vroeg ik. 'Wat heb ik vergeten?'

'Niets', lachte hij. 'Ik heb alleen het dringende gevoel dat we moeten omkeren.'

Zo eensgezind als we gezongen hadden, zo eensgezind waren we in het gevoel dat we moesten omkeren. En hoe gek dat toen ook mocht lijken, we volgden dat gevoel, keerden de auto en begonnen terug te rijden in de richting vanwaar we gekomen waren. Kort daarna kwamen we bij een geparkeerde auto waarvan de bestuurder aan de kant van de weg stond te gebaren dat we moesten stoppen. Toen we de auto bij hem tot stilstand brachten, riep hij in paniek uit:

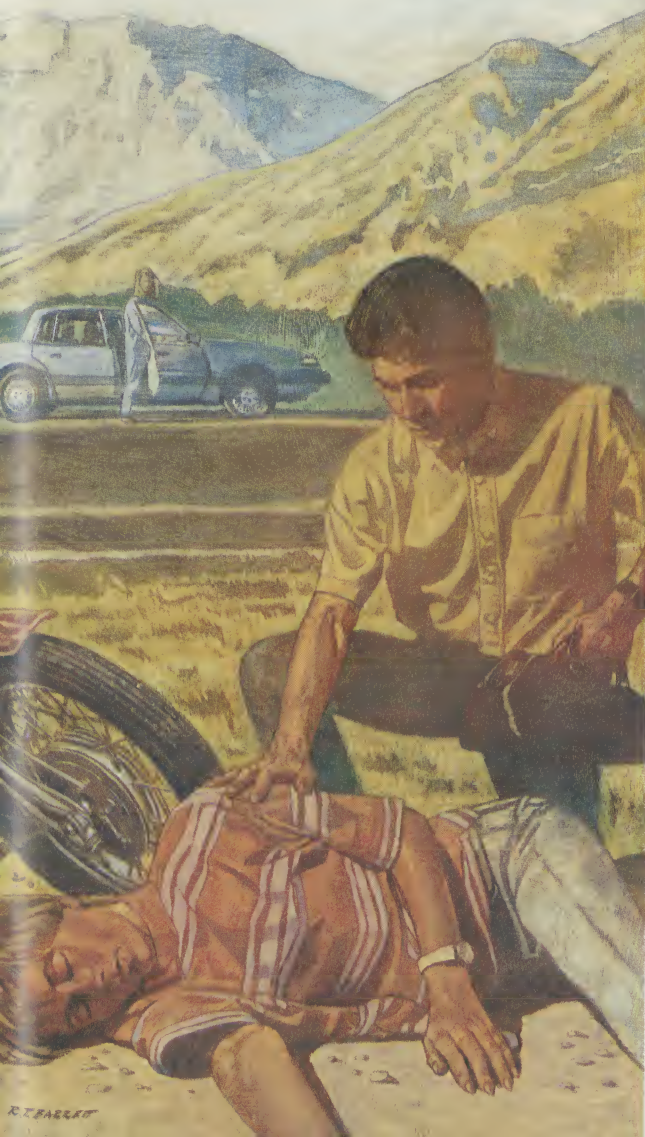
'Er is een ongeluk gebeurd', zei hij. 'Een jonge vrouw op een motorfiets rolde van de snelweg af. Volgens mij gaat ze dood.' Hij wees naar een roerloos lichaam aan de

kant van de snelweg – er lag een toetaal vernielde motorfiets naast. We parkeerden de auto, en mijn man stapte uit.

We hadden tot dan toe nooit een EHBO-does in de auto gehad, maar deze keer hadden we er toevallig een bij ons, compleet met medische hulpmiddelen die David net drie weken tevoren in een uitverkoop in het ziekenhuis had aangeschaft. Voor het eerst in ons leven hadden we een EHBO-does in de auto! Ik voelde me hulpeloos en bang, en hield de kinderen dicht tegen me aan terwijl David de doos pakte en naar het slachtoffer rende.

Toen hij bij het lichaam kwam, zei mijn dochtertje: 'We moeten maar bidden.' Dankbaar voor haar suggestie, bogen we ons hoofd. 'Hemelse Vader,' smeekten we, 'help papa alstublieft. Help hem te weten wat hij moet doen om het leven van dat meisje te redden. (. . .)'

Toen ik zag hoe mijn man bij die jonge vrouw neerknielde en haar toestand opnam, voelde ik me heel nederig. Het meisje was inderdaad stervende – ze was bewusteloos en ademde niet meer. David pakte de laatste twee artikelen die hij aan de EHBO-does had toegevoegd: een buisachtig voorwerp, dat een orale luchtweg of canule wordt genoemd, dat de luchtweg naar de longen opent, en een zakje waarmee er lucht in gepompt kan worden, waardoor de dokter in staat is de patiënt te 'beademen'. Hij

gebruikte beide. Die beide voorwerpen, en zijn medische vaardigheden, redden waarschijnlijk haar leven.

Toen de ziekenauto kwam, reed mijn man met de patiënt mee naar het ziekenhuis. In de ziekenauto kon hij over de radio met het medisch personeel in het ziekenhuis spreken om hen voor te bereiden op hun aankomst.

Toen ik met onze auto achter de ziekenauto aanreed, zat ik vol vragen. Wat zou er gebeurd zijn als we die EHBO-doo's niet bij ons hadden gehad? Of als David niet naar die uitverkoop in het ziekenhuis was gegaan? Of als we niet op een dergelijk noodgeval getraind waren geweest? En, belangrijker nog, als we waren blijven ruziemaken in plaats van te gaan zingen? Zouden we dan de stille, zachte stem hebben gehoord die ons ertoe aanzette om de auto te keren? Zouden we die stem hebben herkend?

Tijdens de hele tragedie was het cassettebandje in de auto blijven spelen. In stille verwondering luisterden de kinderen en ik ernaar: 'Heb dank voor die gaven, Heer, dit alles bewijst mij uw goedheid en trouw en uw liefde oneindig en teer.' □

Deborah Smoot is lid van de Wijk Olympus 1 in de Ring Salt Lake Olympus.

HET LEVEN VAN CHRISTUS

SCHILDERIJEN VAN CARL HEINRICH BLOCH (1834-1890)

DEEL 1

Achtentwintig jaar geleden verscheen er in een van de kerkelijke tijdschriften van die periode een fotoreportage van werken van de negentiende-eeuwse Deense schilder Carl Heinrich Bloch, die het leven van Jezus uitbeelden. Sindsdien zijn bepaalde taferelen uit die reportage herhaaldelijk in de lesboeken en andere publicaties van de kerk gebruikt, onder andere in de *De Ster*. Nu de oorspronkelijke werken zijn schoongemaakt en opnieuw gefotografeerd, bieden we dezelfde selectie opnieuw aan – in twee delen – om het unieke verhaal van de Heer weer te geven.

Achttien van de twintig schilderijen hangen in het oratorium van de kerk die deel uitmaakt van het kasteel van Frederiksborg. Dit kasteel en zijn kerk worden tegenwoordig gebruikt als museum – een ware Deense schatkamer. Omdat die reproducties zo dikwijls verschijnen in de publicaties van de kerk, namen vertegenwoordigers van de kerk verleden jaar contact op met de directie van het museum Frederiksborg. Wij wilden de schilderijen graag opnieuw fotograferen en vroegen of ze van de muur gehaald konden worden

om een betere belichting mogelijk te maken. De betrokken conservatoren stemden met het verzoek in, maar besloten dat de schilderijen, als ze toch van de wand werden gehaald, dan maar meteen een schoonmaakbeurt moesten krijgen om de kleuren, die dof waren geworden door een eeuw lang stof vergaren, weer op te halen.

Na het schoonmaken, fotografeerde het museum de schilderijen die in dit artikel te zien zijn. Wij laten nog twee andere werken van Bloch zien: het tafereel bij het bad Betesda (zie binnenkant omslag achterin), dat te zien is op het kantoor van het Zendingsgebied Betesda Indre Dansk in Kopenhagen, en Tomas die aan de voeten van de opgestane Jezus knielt (dat in deel 2 te zien zal zijn), een werk dat in de kerk van Ugerløse hangt, ongeveer 60 km ten westen van Kopenhagen.

De resterende werken zullen in deel 2 worden afgebeeld, vergezeld van de levensgeschiedenis van hun hoogst bedreven schepper: Carl Heinrich Bloch. –

De redactie.

*En de engel zeide tot
haar: Wees niet bevreesd,
Maria; want gij hebt
genade gevonden bij God.
En zie, gij zult (. .) een
zoon baren, en gij zult Hem
de naam Jezus geven. Deze
zal (. .) Zoon des Aller-
hoogsten genoemd worden'
(Lucas 1:30-32, 35).*

En toen Elisabet de groet van Maria hoorde, geschiedde het, dat het kind opsprong in haar schoot, en Elisabet werd vervuld met de Heilige Geest. En zij (...) sprak: Gezegend zijt gij onder de vrouwen en gezegend is de vrucht van uw schoot' (Lucas 1:41-42).

En zij baarde haar eerstgeboren zoon en wikkelde Hem in doeken en legde Hem in een kribbe, omdat voor hen geen plaats was in de herberg' (Lucas 2:7).

En de engel zeide tot hen: Weest niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk zal ten deel vallen: U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here' (Lucas 2:10-11).

En het geschiedde na drie dagen, dat zij Hem vonden in de tempel, waar Hij zat te midden der lera- ren, terwijl Hij naar hen hoorde en hun vragen stelde. Allen nu, die Hem hoorden, waren verbaasd over zijn verstand en antwoorden' (Lucas 2:46-47).

Toen zeide Jezus tot hem: Ga weg, Satan! Er staat immers geschreven: De Here, uw God, zult gij aanbidden en Hem alleen dienen' (Matteüs 4:10).

De leider van het feest proefde het water, dat wijn geworden was – en hij wist niet, waar deze vandaan kwam, maar de bedienden (...) wisten het. (...) Dit heeft Jezus gedaan als begin van zijn tekenen te Kana in Galilea' (zie Johannes 2:9, 11).

En Hij maakte een zweep van touw en dreef allen uit de tempel; (. . .) En Hij zeide tot [hen]: Neemt dit alles hier vandaan, maakt het huis mijns Vaders niet tot een verkoophuis' (zie Johannes 2:15-16).

Jezus (. . .) zeide tot haar: Een ieder, die van dit water drinkt, zal weder dorst krijgen; maar wie gedronken heeft van het water, dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water (. . .) zal in hem worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven' (Johannes 4:13 -14).

Negenentwintig dopelingen

KURIVA, PAPUA-NEW GUINEA. De enthousiaste gemeente hier in Kuriva van ongeveer 75 leden, is zo'n drie jaar geleden ontstaan toen 29 dorpsbewoners – de eerste bekeerlingen in dit gebied – zich op dezelfde dag lieten dopen.

Papua-New Guinea, een land dat uit 600 eilanden bestaat, ligt even ten noorden van Australië. Het dorp Kuriva bevindt zich 65 kilometer van de hoofdstad Port Moresby.

Voor september 1986 had niemand in Kuriva ooit van de kerk gehoord. Dat was toen John Oii, een lid dat in Port Moresby woont, zijn getuigenis gaf tijdens de begrafenis van zijn zoon, die in Kuriva plaatsvond.

De dorpsbewoners waren zo onder de indruk, dat zij de kerk verzochten zendelingen naar hen toe te sturen. Zij begonnen meteen zondagse diensten te houden en tiende te betalen. Zelfs vóór hun doop hadden zij al een kleine kapel

gebouwd met een dak van palmbladeren.

Traditiegetrouw delen de dorpsbewoners alles met elkaar. Zelfs mensen die geen lid van de kerk waren, bijvoorbeeld, droegen bij toen een jongeman die op zending zou gaan schoenen nodig had.

De heiligen in Kuriva maken deel uit van het groeiend aantal leden in Papua-New Guinea, dat nu zo'n 2300 bedraagt, die op zekere dag een ring, een zendingsgebied en een tempel hopen te hebben. □

'De sterken en machtigen van Moroni'

SAN ANDRES, PERU. Toen een groepje jongemannen uit de vier gemeenten van de kerk hier in San Andres het voetbalkampioenschap wonnen, betekende dat erkenning voor de kerk en meer mogelijkheden om het evangelie te prediken.

Het HLD-team noemde zichzelf 'De sterken en machtigen van Moroni'. Aanvankelijk verwachtte niemand dat ze zelfs maar één wedstrijd zouden winnen tegen welke dan ook van de 15 teams in het toernooi, waarvan er sommige uit beroepsspelers bestonden. Maar de heiligen der laatste dagen bleven winnen. De finale wonnen ze met 2-0.

Het team schreef zijn succes toe aan voorbereiding en naleving van het woord van wijsheid. Bij de uit-

reiking van de kampioenschapstrofee gaf de aanvoerder zijn getuigenis op de televisie. Enige tijd later hield de kerk een zeer geslaagde open dag in San Andres, die door vele enthousiaste bewoners werd bezocht.

Jorge Panduro, lid van het winnend team, merkte op dat het een geweldige kans was voor de kerk om bekendheid te krijgen. 'Het gaf zo'n voldoening te zien hoe de normen van de kerk als voorbeeld werden gepresenteerd voor bewonderende niet-leden.'

Een suppoost die kaartjes bij de ingang controleerde, zei dat hij de zendingenlessen wilde volgen. 'Toen ik zag hoe al die mensen juichten en praatten en plezier hadden – zonder sigaretten of drank – besloot ik meer te weten te komen over de kerk.' □

Echtpaar blijft zich inzetten

SÃO PAULO, BRAZILIË. Ouderling en zuster Helvio en Laura Bertoli uit São Paulo zijn op dit moment voor de vierde keer op zending in de São Paulo-tempel. Zij bevonden zich onder de eerste tempelwerkers die zich meldden toen die tempel in 1978 werd ingewijd. Sindsdien hebben ze één zending vervuld als beheerder van het gastenverblijf en twee andere zendingen als tempelwerker. De tempelbezoekers zullen zich altijd hun onvermoeibare, opgewekte hulp herinneren.

Het echtpaar is van mening dat hun ervaringen hun zoveel voldoening hebben gegeven, dat zij eigenlijk niet kunnen spreken van een 'offer', maar van een groot voorrecht en een geweldige zegening in hun leven. □

Ik ga naar huis

Atami (Japan) is een mooie stad aan de oostkust van Honshu, ongeveer honderd kilometer ten zuiden van Tokyo. Het is een bekend toeristenoord met heerlijke warmwaterbronnen, prachtige zonsondergangen, en hoge rotsen vanwaar men kan uitkijken over de zee.

Hoewel de belangrijkste attractie van de rotsen het prachtige uitzicht is, trekken ze ook om een andere reden mensen aan: velen hebben zich vanaf de rand in de dood gestort.

In 1987 reed ik op een avond in mei naar Atami. Ik kon maar niet ophouden met huilen, en ik ging er niet heen om de zonsondergang te zien. Tijdens de rit deden de herinneringen aan de afgelopen paar jaar mij pijn.

Ik had hard gewerkt als zendeling in het Zendingsgebied Sapporo Japan, dat gelegen is op het noordelijkste eiland van Japan en bekend staat om zijn koude, sneeuwrijke winters. Ik had het gevoel dat de Heer mijn werk voor Hem aanvaardde, maar ik had niet gerekend op wat mij wachtte toen ik thuiskwam. Ik begreep niet waarom er na al dat harde werk geen beloningen leken te komen.

Ik voelde me vooral onbevredigd wat het zoeken naar een eeuwige metgezel betreft. Ik had weinig mensen gevonden om mee uit te gaan, terwijl anderen hun eeuwig geluk makkelijk leken te vinden. Aan elke relatie waarvan ik dacht dat die blijvend zou kunnen zijn,

kwam een eind. Hoewel mijn familieleden zich zorgen maakten over mijn depressie, kreeg ik kracht van mijn Hemelse Vader om die moeilijke tijd door te komen.

Maar toen begonnen er vragen bij mij op te komen. Waarom moest ik zo lijden? Hield mijn Hemelse Vader nog wel van me? Als teruggekeerd zendeling kon ik niet ontkennen dat de Heer leefde, of dat zijn kerk waar was, maar ik begon wel te twijfelen aan zijn liefde voor mij. En toen ik er op een avond van overtuigd raakte dat ik nooit de kans zou krijgen om te trouwen, verloor ik alle hoop, en nam Satan de touwtjes in handen. Ik besloot dat ik liever een eind aan mijn leven wilde maken dan nog meer hartbrekende ervaringen verwerken. Ik schreef een afscheidsbrief aan mijn ouders en begon aan de rit naar Atami.

Toen gebeurden er twee wonderen. Allereerst merkte ik toen ik bij de kust kwam, klaar om mijn auto van de rotsen af de oceaan in te rijden, dat er een muur gebouwd was om te voorkomen dat er auto's over de rand heen gingen. Ten tweede gaf de Heer mij lang genoeg een helder verstand om de auto tot stilstand te brengen en na te denken over wat ik ging doen. Toen besepte ik dat ik me nooit het leven kon benemen.

Ontnuchterd, en veel rustiger, reed ik naar huis, waar ik de bisschop bij mijn ouders aantrof. Zij zijn geen lid van de kerk, maar ze wisten dat ze bisschop Kashikura konden vertrouwen. Hij gaf me een zegen, en het leek erop dat de nachtmerrie eindelijk voorbij was.

Maar een week later had ik weer twijfels over mijn doel in dit leven. Ik wist niet wat ik moest doen. Die dag kreeg ik een brief.

Hij was in de Verenigde Staten gepost, wat niet zo vreemd was, want ik heb daar vrienden. Maar deze brief was anders – er stond geen afzender op. Ik kon alleen maar zien dat de brief in Flushing (New York) gepost was op de dag dat ik naar Atami was gereden om mijn leven te beëindigen. Maar ik kende niemand uit Flushing.

Toen ik de brief openmaakte, zag dat ik er 'Aan jou!' bovenstond. Ingesloten was de tekst van het liedje 'Going Home' (Ik ga naar huis), zowel in het Engels als in het Japans geschreven. Bij het lezen van de tekst vulden mijn ogen zich met tranen. Uit de woorden las ik dat ik, wanneer ik me eenzaam voelde, sterk kon blijven door mijn herinneringen. Met die herinneringen kon ik nooit vergeten dat er een plaats is waar ik nog altijd thuishoor, een plaats waartoe ik me altijd kan wenden: mijn '(t)huis'.

Ik hilde tranen met tuiten en voelde eindelijk de verzekering dat mijn Hemelse Vader ècht over me

waakt. Hij houdt van mij! Tot deze ervaring had ik gedacht dat de hemel ver weg was, maar door dat liedje zag ik in dat God in werkelijkheid heel dichtbij is. Wanneer we getrouwd zijn, zijn we hier op aarde al in ons hemels thuis.

Dat was de eerste en tevens de laatste keer dat ik wat hoorde uit Flushing. Ik zal misschien ook nooit weten wie me de tekst van dat liedje gestuurd heeft. De ervaring deed me denken aan iets wat president Spencer W. Kimball eens heeft gezegd: 'God let op ons. Hij waakt over ons. Maar hij voorziet vaak in onze behoeften door middel van iemand anders.' Ik zal eeuwig dankbaar zijn voor degene die oren had om te horen en die handelde naar de influisteringen van die stille, zachte stem uit de hemel.

Ik zal die ervaring nooit vergeten en, hoe groot mijn toekomstige beproevingsen ook zullen zijn, ik zal nooit de plek vergeten waar ik wil zijn – thuis, mijn hemels thuis. □

Fumie Masago, nu Fumie Sugimoto, is in maart 1990 in de Tokyo-tempel getrouwd.

Toen ik de brief openmaakte, zag dat ik er 'Aan jou!' bovenstond. Ingesloten was de tekst van het liedje 'Going Home' (Ik ga naar huis), zowel in het Engels als in het Japans geschreven. Bij het lezen van de tekst vulden mijn ogen zich met tranen.

'Het bad van Betesda', Carl Heinrich Bloch.

'En daar was een man, die reeds ochtenderig jaar lang ziek geweest was. Hem zag Jezus liggen en daar Hij wist, dat hij daar reeds lange tijd was, zeide Hij tot hem: 'Wilt gij gezond worden?' (Johannes 5:5-6.)

Jezus zeide: Neemt de
steen weg! Zij namen
dan de steen weg. En

Jezus (. . .) riep (. . .) met
luider stem: Lazarus, kom
naar buiten! De gestorvene
kwam naar buiten, de
voeten en de handen
gebonden met grafdoeken'
(zie Johannes 11:39,
41, 43-44).

PBMA 9104 DU

91984 120
DUTCH